

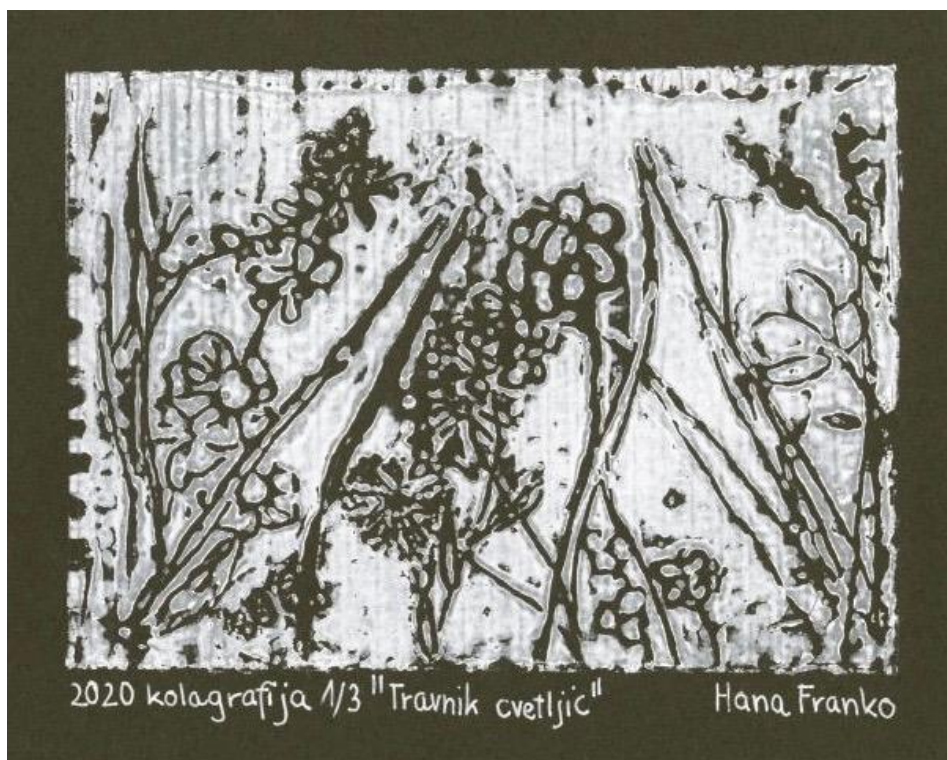
ODMEVI

Šolsko leto 2019/2020

Jaka Novak, 4. a

1. NAGRADA v svoji kategoriji na Mednarodnem likovnem natečaju Mini restART 2019 »Skriti svet hroščev in žuželk«

Hana Franko, 7. a

Amin Žunić, 5. a

Častna omemba za dva likovna izdelka na Mednarodnem likovnem natečaju 48. ICEFA Lidice 2020 »Pokrajina«

IZ VSEBINE

ZGODBE IZ ŠOLSKIH KLOPI	4	Prismuknjena zgodba o čebuli	22
Ljubezen je darovanje	4	Prismuknjena ura	23
Romeo in Julija iz pravljice	6	Tirex, ki je oboževal svojo pižamo	23
Razočaranje otroka je prvotno besedilo življenja	6	Matičkova delavska prismuknjena zgodba	23
Življenje je sovraštvo, večni boj	7	Nova prismuknjena zgodba	23
Ali jeste fige?	10	PESMI IZ ŠOLSKIH KLOPI.....	24
Stran iz Volodjevega dnevnika.....	10	Življenje	24
Kako razjeziti brata	11	Malim so všeč	24
Moj brat	11	Pikapolonica	24
Moja sestra	12	Pesem o medvedu	24
Najina skupna soba	13	Koronavirus	25
Zgodba kmečke hiše.....	14	Orfej in Evridika	26
Kmečka hiša pripoveduje	16	Lira	27
Nove prismuknjene zgodbe.....	17	Narobe svet	27
Prismuknjena zgodba kmeta Marka in kmetice Jane.	17	Knjige	27
Čudna in korenje.....	17	DOGAJALO SE JE	28
Lina in njen kuža	18	Severno od severa	28
Jan in živali in stara hiša	18	Domači ljubljenci v šolskih klopih	30
Deklica in njen zajček Skoki	19	Ujeti med štirimi zidovi	31
Kraljica in maček	19	Pismi učiteljici	34
Mia in njen zajček Puhi	20	BRALI SMO, GLEDALI SMO	35
Prinčev pujsek.....	21	V delih svojih živel sam boš večno!.....	35
Kuhar in lisica.....	21	Izbira	35
V deželi samorogov.....	21	Ko sanje postanejo resničnost.....	36
Prismuknjena zgodba	22	Ohemian Rhapsody.....	37

LJUBEZEN JE DAROVANJE

Tistega usodnega dne, ko sta se spoznala, je bilo nebo svetlo modro in toplo pomladno sonce je grelo Lizbono, ki se je kopala v njegovih žarkih. Za nekatere je bil to eden najlepših pomladnih dni, nekaterim pa se ni niti sanjalo, kako veliko stvari se lahko zgodi v naslednjih dneh.

Tega lepega sončnega dne se je Julija s svojo mamo sprehajala po živahni ulici v južnem delu mesta. Namenjeni sta bili v gledališče, kjer je dramska skupina njenega bratranca Nikolaja uprizarjala Shakespearovega Hamleta. Julija je bratranca vedno rada gledala, še bolj pa si je želela, da bi tudi sama lahko stopala po odru in se skupaj z drugimi v veselje ljudem pretvarjala, da je nekdo drug. S temi mislimi je opazovala čudovito uglajenost igralcev, za katere se je zdelo, kakor da že vse življenje razpravljajo o vsakdanjih stvareh renesanse. Po koncu petnajstminutnih stoječih ovacij na koncu predstave se je le opogumila in pristopila k bratrancu. Skupaj s skupino ga je našla v zaodrskih prostorih, kjer so jim gledalci izražali pohvale in čestitke, zato je trajalo precej časa, preden se jim je lahko približala.

»Dober dan vsem!« jih je pozdravila. »Slišala sem, da ste s svojimi predstavami popolnoma prevzeli vse mesto. Tudi mene ste, saj sem si vedno želela igrati na pravem odru. In zelo bi me veselilo, če bi mi dovolili, da bi si vas kdaj lahko ogledala tudi na vajah.«

»Seveda, pridi,« ji je odgovoril bratranec. »Kar takoj te bomo preizkusili, in če bomo v tebi odkrili talent, se nam boš morda kdaj lahko pridružila.«

Tako so se začeli lepi in vznemirljivi dnevi za Julijo. Na vajah slavne dramske skupine je začela spoznavati, kaj pomenita zaupanje in naklonjenost med prijatelji, s katerimi se je zelo povezala. Sprva so ji dodelili manjše, bolj kot ne statistične vloge, sčasoma pa je dobivala tudi zahtevnejša in pomembnejša besedila. Uživala je vsak trenutek na odru, še posebno pa, ko so se po končani uspešni predstavi vsi zbrali v zaodrju ter polni lepih vtisov proslavili »zmago« z občasno pogostitvijo. V takih trenutkih si Julija ni želela biti nikjer drugje na svetu. Najbolj je uživala v družbi svoje skupine. Še posebno enega od njih ... Mark, ki jo je vedno spravil v smeh, Mark, ki jo je najbolj spodbujal, Mark, ki ji je vedno na pravi način pomagal, ko se je zalomilo ... Ni vedela, ali si kaj domišlja ali ne, toda Mark ji je prirasel k srcu.

Tudi Mark je razmišljal. Pred nekaj meseci bi vsakemu zagotovil, da mu prijatelji iz gledališča pomenijo največ, saj so ga prav oni potegnili iz največje stiske, ko mu je

zaradi raka umrla mama. Toda zdaj se mu je dozdevalo, da obstaja nekaj več. Odkar se je njihovi skupini pridružila Julija, ga je povsem prevzela. Ni bila kakor druga dekleta. Ko jo je pogledal, ni zardela in sramežljivo pogledala v tla, temveč mu je drzno in z iskrico v očeh vračala pogled. Vedno se je smejala tako pristrčno, da bi jo vsakdo, še tako trdosrčen, kmalu vzljubil. Rad jo je imel. Želel jo je zaščititi pred vsem zlom tega sveta, da njena dobrovoljnost ne bi nikdar ugasnila. Ni vedel, kako bi ji to povedal, vendar svojih čustev ni mogel več preklicati, čeprav je slutil, da se iz tega ne more izcimiti nič dobrega.

Nekega dne je Julija prišla na vajo z objokanim obrazom. »Moj oče je hudo bolan in je na pragu smrti,« je povedala. »Ne vem, kaj naj storim. V taki žalosti ne morem prav nič. Niti sem nekaj časa ne bom mogla več priti. Rada bi z njim preživela še zadnje trenutke.«

Vsi so bili zaprepadeni. Mark je ostal brez besed. Stekel je za Julijo, ki je že zaprla vrata za seboj.

»Prosim, dovoli mi, da te potolažim. Rad bi ti pomagal, Julija,« ji je rekel. »Želim si, da bi ti lahko stal ob strani. Ne veš, kako me skrbi zate.«

»Zakaj si tako želiš biti z mano?« je Julija postala nezaupljiva.

»Ker te imam rad,« ji je odgovoril Mark. »Zdaj je prepozno, da bi to tajil. Lahko mi rečeš, da sem bedak, lahko me obsojaš, a pusti mi, da ti pomagam v tvoji bolečini.«

»To, da si neumen, lahko potrdim, saj si zaslužiš kaj boljšega od mene. Priznam pa, da sem se tudi jaz zaljubila vate. Toda, oprosti, zdaj ne morem razmišljati o tem. Rada bi bila čim prej pri svojem očetu.«

»Pospremil te bom do doma,« ji je predlagal Mark in na Julijino privolitev sta se skupaj odpravila tja.

Čez dva tedna je Julijin oče zapustil svet. Bilo je prehitro, da bi kdor koli dojel, kaj se je zgodilo, zgodilo se je prenašlo, da bi se najbližji uspeli posloviti od njega, in če v teh dneh ob Juliji ne bi bilo Marka, bi jo povsem strlo. Tako pa ji je predstavljal oporo in pomoč, pa tudi njemu ne bi bilo v večje veselje kaj drugega, kakor da je Juliji lajšal njeno bolečino. Njuni obiski so postali skoraj vsakodnevni, njuno prijateljstvo je le raslo in na koncu preraslo v ljubezen.

Čez čas pa je Julijo začelo skrbeti, saj so njegovi obiski postali vse redkejši. Ko je Marka povprašala o tem, ji je odgovoril, da ga doma potrebuje oče, ki ne more sam skrbeti za njegovo mlajšo sestro, zdaj ko nima več

mame. Včasih se ji je tako opravičil nekajkrat mesečno, na koncu pa se zaradi tega nista več videla po ves mesec. Nekega mrzlega zimskega dne se je Julija odločila, da bo temu naredila konec. Če jo ima Mark res rad, bi mu vseeno morala pomeniti več kot njegova sestra. Tako se je polna strahu odpravila k njemu domov.

Pri vratih jo je sprejel Markov oče. »Pozdravljena!« ji je izrekel dobrodošlico. »Če si prišla zaradi ...«

»Da, zaradi Marka,« je odvrnila. »Pogovoriti se moram z njim. Ga lahko, prosim, pokličete?«

»No, verjetno ti je povedal, da je v zadnjem času precej zaposlen s ...«

»Briga me, s kom je zaposlen! Mar si ne more vzeti desetih minut za pogovor v celih petih mesecih?! Mar mi ni obljubil, da mi bo stal ob strani?! Jaz ga nikdar ne bi tako ignorirala!« je vpila že napol v joku. »Saj je vendar rekel, da me ima rad! Vsaj toliko časa bi mi lahko naklonil, da bi vedela, da sem mu pomembna, ne pa, da ves čas preživi s svojo sestro!«

»O čem govoriš?« jo je prekinil Markov oče.

»Vi bi morali še najbolje vedeti, o čem govorim! Prepričana sem, da niste tako nesposoben oče, da ne bi zmogli poskrbeti za njegovo sestro!«

»Julija!« jo je poklical Markov oče. »Dobro me poslušaj! Ne sanja se mi, o čem govoriš. Markova sestra ne obstaja.«

Julija se je opotekla nazaj. Njen največji strah se je uresničil. Mark ji je lagal.

»Jutri mu bom naravnost povedala, kako me je s tem prizadel. Kako si drzne!« je sklenila. »Zagotovo si je že našel drugo dekle, ki se mu zdi boljše od mene.«

S temi mislimi je razočarana prišla domov.

Naslednje jutro se je spet odpravila do Markove hiše. Dolgo je zvonila, a ji ni nihče odprl. Tudi luči v veži so bile temne in zavese zagnjene. Ni več vedela, kaj naj stori. Nato pa se je domislila in pogledala na svoj telefon. Na njem je bilo le eno sporočilo. In to je bilo od Marka.

»Oprosti mi za vse. Kar sem naredil, je nedopustno, a vseeno te prosim, da mi verjameš, da ni vse, kot se zdi. Mark.« To je bilo vse. Razumela ni ničesar, a vedela je, da je nekaj narobe.

Čez pol ure pa jo je klical Markov oče. »Prosim, ne sprašuj. Mark leži v bolnišnici in te prosi, da prideš. To bi mu pomenilo največ, a bo razumel, če te ne bo.«

Najprej se je obotavljala, na koncu pa je zmagala ljubezen. Skočila je na kolo in bila v petnajstih

minutah pred bolnišnico. Medicinsko sestro je povprašala po Marku in stekla v bolniško sobo. Ko je vstopila, so se ji zatresle noge. Mark je ležal negiben in bled na postelji ter je le potihoma nekaj govoril svojemu očetu, ki se je jokajoč sklanjal nad njegovo posteljo. Ko jo je opazil, se je v njegovih očeh zableščala žalost in pomignil ji je, naj pride bliže.

Ko se je sklonila k Marku, je bila že vsa v solzah. »Mark, vse ti odpustim, zares, le ne umri zdaj, prosim! Ne vem, kaj se je zgodilo. Nesreča? Bolezen? Vseeno mi je. Samo, prosim, ne zapusti me še ti!«

»Julija!« jo je ogovoril. »Oprosti mi za vse, jaz sem kriv. Veliko stvari sem ti zamolčal, a zdaj je prepozno, da bi se opravičeval. Lahko ti le pojasnim. Nisem se ti izogibal zaradi družine, saj bratov in sester nimam, niti zaradi drugega dekleta. Izogibal sem se ti zaradi tebe same. Ko sem se zavedel, da sem naredil napako, ko sem se zaljubil vate, je bilo že prepozno, zato sem se želel čim bolj neboleče oddaljiti od tebe, da bi lažje prebolela. Meni se po vsej verjetnosti bliža smrt. Že ob rojstvu je bilo z mojimi ledvicami nekaj narobe. Če bi napako pravočasno odkrili, bi mi ledvice lahko rešili, tako pa so odpovedale. Morali bi mi presaditi tuje ledvice. A kot pri vsakem tudi pri meni tuji organi ne morejo za vedno obstati. Ledvice mi zdaj odpovedujejo in reši me lahko le smrt koga, ki bi jih bil pripravljen darovati, a bi se moral najprej uvrstiti na poseben seznam, kajti nisem edini, ki jih potrebuje. Rad te imam, Julija, in želel sem ti omogočiti, da bi še naprej živela veselo in brezskrbno življenje, kakršnega si do zdaj. Nisem te želel obremenjevati. Oprosti mi, če sem te s tem prizadel. Nikoli te nisem nehal imeti rad in te bom imel vedno. Julija, ti si bila sonce mojega življenja, saj s svojim žarom razsvetljuješ vse okoli sebe. Nikdar ne nehaj biti taka, saj vem, da lahko narediš svet za odtenek lepši.«

Julija je jokala. »Nikoli te nisem nehala ljubiti, niti ko sem mislila, da si me prevaral. Nikoli te ne bom nehala ljubiti. Mark, če sem jaz sonce, si ti svetloba, ki me napolnjuje. Vedno boš v mojih mislih, obljubim. Ti si vse, zaradi česar se bom trudila živeti. Da bom v sebi ohranila sled tebe.«

Čez tri dni je Mark umrl. Vse solze, ki so bile pretečene za njim, pričajo, kako se je žrtvoval za srečo drugih. Julija je še dolgo objokovala njegovo smrt, a jo je še vse življenje spremljal njegov spomin, ki je govoril: »Ljubezen ni zahtevanje zase. Ljubezen je darovanje.«

Petra Burnik, 9. b

ROMEO IN JULIJA IZ PRAVLJICE

Na drugem koncu sveta obstaja čarobni gozd, v katerem živijo palčki, dobre vile, leteče lisice in druga pravljicična bitja. Točno na polovici gozda teče mogočni potok. Na eni strani živi družina rdečih palčkov, na drugi pa družina modrih.

Bližal se je konec poletja, to je čas, ko palčki prirejajo zabave. Poglavar rdečih palčkov se je odločil, da bo priredil svojo veliko zabavo. Da bi mu pomagala pri pripravi hrane, se je njegova hči, mlada rdeča palčica, odločila, da odide v gozd in nabere nekaj borovnic in jagod. Svoje delo je želela še posebej dobro opraviti, zato si je dovolila iti globlje v gozd, kot ji je bilo dovoljeno. Kar naenkrat je prišla do potoka. Prestrašila se je, saj je ugotovila, da je šla predaleč. Od strahu je zajokala, potem pa je za seboj nenadoma zaslišala glas. Bil je mlad modri palček. Najlepši palček, kar jih je kdaj videla. Bil je sin poglavarja modrih palčkov. Ponudil ji je pomoč pri iskanju poti nazaj v njeno vas. Kljub temu da je vedela, da se njuni družini ne družita več, ga je v zahvalo povabila na zabavo, ki jo je pripravljala njen oče. Ko sta se poslovila,

je mislila, da ga ne bo nikoli več videla. Na dan zabave pa na svoje presenečenje na robu jase zagleda modro kapico. Takoj steče k svojemu novemu prijatelju. Veselja pa je bilo hitro konec, saj je srečanje opazil eden od rdečih starešin in takoj obvestil njenega očeta. V žalosti se palčica odloči pobegniti. Za pomoč prosi očetovega lisjaka, da jo odpelje do modre vasi, saj je bil on edini, ki jo je lahko varno prenesel čez potok. Rdeča palčica je bila dovolj obupana, da si je drznila prosto zakorakati v modro vas. Modri palčki pa niso tako trdno vztrajali pri starih zamerah in so jo sprejeli odprtih rok. Zavoljo mlade ljubezni se modri poglavar odloči, da naredi nekaj, česar si nihče prej ni upal. Odide v vas rdečih z namenom, da za vselej razreši stare spore. Pri rdečem poglavarju je bil tako prepričljiv, da so na zabavi praznovali v pisanih barvah.

Samo dovolj velika ljubezen je lahko pretrgala več let trajajočo nit sovraštva in premešala barve kopic. Tega se je veselil ves magični gozd.

Anastazija Pavlič, 9. b

RAZOČARANJE OTROKA JE PRVOTNO BESEDILO ŽIVLJENJA

To spoznanje je napisal Ivan Cankar. Velikokrat ga je uporabljal v svojih črticah.

Razočaranje otroka je prvotno besedilo življenja. To je zelo resnična misel, saj ko je otrok enkrat razočaran, tega ne bo nikoli pozabil. Skozi življenje ga bo to morilo. Vedno se bo spominjal, kako je bil razočaran. Jaz še nisem bil razočaran. Poznam pa nekoga, ki je že bil. Je že starejši in ga ne bom imenoval. Ko je bil še otrok, si je želel postati športnik, a mu to zaradi stalnih poškodb ni uspelo. Zdaj pa, ko je odrasel in ima družino, svoje otroke stalno spodbuja k športnim dejavnostim. To se mi zdi dobro, ampak ne bi jih smel spodbujati v športe, ki jih oni nimajo radi. Tukaj se lepo vidi, kako je razočaranje otroka vplivali na njegovo življenje.

Razočaranje otroka je res prvotno besedilo življenja in upam, da jaz še dolgo ne bom razočaran.

Aljaž Ziherl, 9. b

Ivan Cankar je izhajal iz revnejše družine na Vrhniki. V Ljubljani ni imel stanovanja in hrane, zato mislim, da mu je bilo v obdobju srednje šole težko.

'Razočaranje otroka je prvotno besedilo življenja' po mojem mnenju pomeni, da če se ti v obdobju otroštva zgodi krivica ali si razočaran, si to zapomniš in tega nikoli v življenju ne pozabiš. V primeru Cankarjeve zgodbe Bobi, iz katere prihaja citat, je to Petrovo razočaranje. Peter je težko pričakoval praznik in upal je, da ga bo prijatelj Mihče povabil na kosilo. Petrova družina je bila po mojem mnenju zelo podobna družini Ivana Cankarja v njegovi mladosti, saj se v zgodbi to kaže v pomankanju čustev. Na Petra Mihče pozabi, ko pa ga opazi, vanj razposajeno vrže bob in ga s tem odslovi. Za Petra je to žalitev, saj njegova družina nima denarja za hrano.

Mislim, da se tudi v vsakdanjem življenju zgodi veliko krivic, ki si jih otroci zapomnijo. Sicer ta razočaranja v današnjem času redko močno vplivajo na prihodnost. Prizadeta oseba je žalostna, zamero zadržuje v sebi in zasovraži osebo, ki ji je krivico storila.

Matic Prah, 9. b

ŽIVLJENJE JE SOVRAŠTVO, VEČEN BOJ

Vse življenje se za nekaj borimo. Življenje je sovražstvo, večni boj in je dobro in slabo, lahko nam nekaj uspe ali pa nam spodrsne na prvi stopnici.

Vsak si v življenju nekaj želi, a vse mu ne more biti takoj dano. Tudi tiste stvari, ki so nam dane, niso za zmeraj. Borimo se za hrano, čist zrak, obstoj na Zemlji. Ko dosegamo cilje, spoznavamo tudi naše pozitivne in negativne lastnosti, zato se moramo za vsako stvar, tudi nematerialno, potruditi po najboljših močeh.

Po svetu je veliko držav, kjer nimajo tekoče vode, hrane, primernih bivališč, ljudje niso izobraženi, zlorabljeni so na različne načine, zato smo lahko še kako veseli, da živimo v dobrih razmerah.

Koristilo nam bo, če se bomo med sabo razumeli in bomo prenehali z nasiljem nad naravo in človekom. Če bomo to upoštevali, bo naše življenje zacvetelo in vse se bo obrnilo v pravo smer.

Jaša Čelik, 9. b

Citat »Življenje je sovražstvo, večni boj« nikakor ni moj pogled. Trenutno sem mentalno dobro in upam, da se daleč pod to točko ne bom spustila.

Nekaj, kar mi je mami govorila že od malega, je »Life is like a box of chocolates. You never know what your gonna get«, kar je rekel Forrest Gump. To se mi zdi odlična primerjava. Tako morda naslednjič veš, da ne vzameš tiste čokolade, ki ti ni všeč. Čisto vse nam nudi neko izkušnjo in nas dela močnejše. Rada gledam na kozarec, kot da je na pol poln, da je še vedno v njem nekaj vode, ki jo lahko izkoristim, popijem. No, vsaj trudim se. Da se vrnem nazaj k Forrestu Gumpu. Ravno zato, ker ne veš, kaj te čaka, je še veliko lepše sanjati. Tega me nikoli ni bilo strah in resnično sem mnjenja, da je vse mogoče. Čeprav se sanje ne uresničijo vedno, se je lepo izgubiti v ideji tega, kar bi se lahko zgodilo, in tega, kar se bo lahko zgodilo. Če dobiš čokolado, ki ti ni všeč, je tako lepo oditi nazaj k misli, da bo lahko naslednja boljša.

Tako se s citatom ne strinjam. In srčno upam, da se nikoli ne bom, saj je toliko stvari, za katere je vredno živeti, za katere sem hvaležna.

Lana Stvarnik, 9. a

Emil Vesa af Ekenstam Medjugorac, 4. a

Življenje je sovražstvo, večni boj ... je napisal Dragotin Kette v svojem sonetu Na očetovem grobu.

Pesem je napisal potem, ko mu je umrl oče, zato je zelo pesimistična.

Citat sem si izbrala zato, ker predstavlja zelo zanimiv pogled na življenje. Večina ljudi govori o življenju zelo pozitivno, on pa se je odločil za bolj mračen pristop. V pesmi želi povedati očetu, da življenje ni tako veselo, kot mu je govoril on. Drugi del — večni boj — je najverjetneje napisal zato, ker sta mu do takrat umrla že oba starša in je imel denarne težave. Predstavljam si, da ni videl izhoda iz te situacije. Prvi del — življenje je sovražstvo — pa mi je vzel več časa, da sem ga razumela. Še enkrat sem prebrala besedilo in razlagam si ga, da pesnik misli, da v življenju ne glede na to, kaj narediš, ne moreš najti sreče, kar se lahko naveže tudi na drugi del. Boj bi lahko pomenil tudi iskanje.

S citatom se delno strinjam. Ne strinjam se s prvo polovico, saj se mi zdi, da se srečo da najti. Čeprav se nam zgodijo slabe stvari in je v življenju veliko težkih trenutkov, se da iti čez vse. To se poveže z drugim delom. Strinjam se, da je življenje večni boj, saj se vsak dan srečujemo z novimi izzivi.

Tisa Mlekuž, 9. a

ŽIVLJENJE JE SOVRAŠTVO, VEČEN BOJ

Verz v sonetu Dragotina Ketteja Na očetovem grobu se glasi, da je življenje sovraštvo, večen boj ... To je pesnik napisal čisto upravičeno, saj je bilo njegovo kratko življenje zaznamovano s težkimi izkušnjami - od smrti mame in očeta v zgodnjem otroštvu do bolezni, s katero se je bojeval vse do mnogo prezgodnje smrti. V pesmi sem začutila, da se je Kette vdal v usodo. To me je razžalostilo. Res je, da je življenje večen boj, ampak lahko se boriš in tudi zmagaš. To je življenje, v katerega verjamem sama.

Že z rojstvom se začne boj – boj za preživetje. Lepo je živeti v svetu pravljič, princev in gradov, ampak le do določene starosti. Ko odrasčamo, se oblikujejo tudi naše značajske lastnosti, ki so pomembne za oblikovanje osebnosti. S prijatelji nenehno tekmuje, kdo bo prvi prišel do cilja, kdo bo prvi v igranju iger. Tudi s sošolci nenehno tekmuje, kdo bo najboljši – najboljši pri ocenah, v znanju, na

tekmovalju. Prvi, prvi, prvi ... Čudno, da nas ni ta tekmovalnost že uničila. Ne pravim, da je tekmovalnost slaba lastnost, sploh ne, do neke mere je celo zdrava. Tudi to, ko se s sosedi primerjamo, kdo ima boljši avto, je tekmovalnost. To je smešno in nezdravo, saj menim, da delaš neko stvar zato, ker jo imaš rad in v njej uživaš, ne pa zato, da si boljši od drugih. Sedaj, v času pandemije, ko so šole zaprte, se je tekmovalnost sošolcev skrila nekje za zidovi naših domov. Naša bližnja prihodnost je negotova, saj ne vemo, kako in kdaj se bo zaključilo šolsko leto. Zaključek šolskega leta bi moral biti vesel in poln pričakovanj. To naj bi bil čas veselja, ne pa boja za življenje.

Življenje vsekakor ni lahko, saj je na poti veliko ovir, ki jih moramo premagati za dosego zadanih ciljev. Z dosego ciljev postanemo samozavestni in pridobimo prepričanje vase.

Tjaša Jamšek, 9. b

Jakob Ahlin, 8. a

V pesmi Na očetovem grobu Kette govori o večnem boju in sovraštvu v njegovem življenju. Rad je imel svojega očeta, in je bil zanj vesel, saj misli, da je bolje očetu, ki leži v grobu, kot njemu, ki še živi na tem sovražnem svetu.

Ko se je petnajstletna Lara vpisala na srednjo šolo, je šlo vse narobe. Prvi teden je bilo še v redu, saj se sošolci in sošolke še niso dobro poznali. Čez čas so se začeli iz Lare norčevati. Družili so se po skupinah, le Lara ni spadala v nobeno. Nihče je ni maral in tako ni imela nobenega prijatelja. Zelo težko se je prebijala skozi srednjo šolo tudi zato, ker sta se starša doma zelo pogosto prepirala in sta se nameravala ločiti.

Lara se je počutila grozno, nihče ji ni stal ob strani, ji pomagal v šoli, potem pa je imela težave še doma. Staršem ni mogla zaupati, kaj se ji dogaja v šoli, saj sta imela že tako dovolj svojih težav. Bila je zelo nesrečna in si je želela, da bi izginila, saj je mislila, da bo to vse osrečilo. Naslednje leto je v šolo prišla nova učenka Tina, bila je v istem razredu kot Lara. Vsi sošolci so se začeli norčevati še iz nje. Kmalu so vsi pozabili na Laro, zelo nesramno pa so se obnašali do nove sošolke. Lara je bila na začetku vesela, da so jo pustili pri miru, potem pa je videla, kakšni so do Tine, in se je spomnila, da so enako počeli preteklo leto njej. Počutila

se je grozno. Odločila se je, da ji bo šla naproti in ji pomagala. Naslednji dan je stopila do nje in se začela z njo pogovarjati. Povedala ji je, da se je vse, kar zdaj počnejo njej, dogajalo tudi njej.

Dekleti sta postali zelo dobri prijateljici, grdo obnašanje sošolcev pa se ni nehalo. Še vedno so bili nesramni do njiju, vendar sta imeli zdaj druga drugo.

Vsak človek gre na drugačen način skozi življenjski boj, vsi se borimo z najboljšimi močmi. Ti boji nas izoblikujejo in nas pripravijo na življenje, kjer ni vedno vse lepo in tako, kot bi si želeli.

Naja Trobec, 9. b

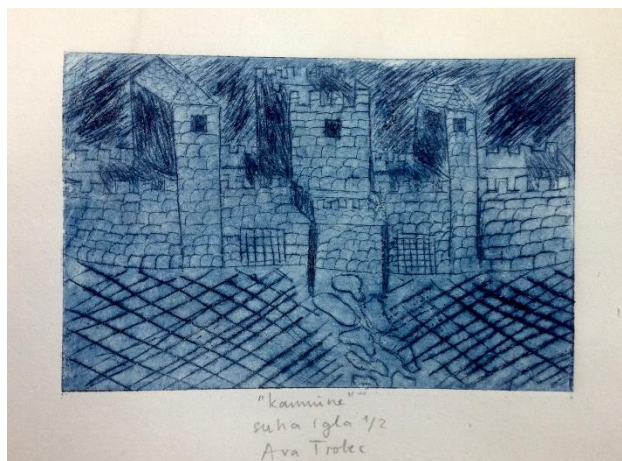
Imela sem zelo dobro prijateljico. Spoznali sva se na rojstnem dnevu skupne prijateljice. Že na začetku sva se dobro razumeli, kot bi rekli »govorili sva isti jezik«, in se začeli družiti.

Kot sem že napisala, sva se spoznali na rojstnem dnevu. Tako sva se začeli pogovarjati, sčasoma tudi na družbenih omrežjih. Doma sem povedala, da sem jo spoznala, da sem jo vzljubila ... Oče mi je rekel, da jih pozna, no, da pozna njene starše še iz mlajših let. Ko sva se dovolj spoznali, sva si tudi zaupali večino stvari. Postala mi je kot sestra, vedela sem vse o njej in ona o meni. V živo se nisva mogli veliko dobivati, ker živi malo dlje. Ampak v današnjem času je možno vse preko družbenih omrežij.

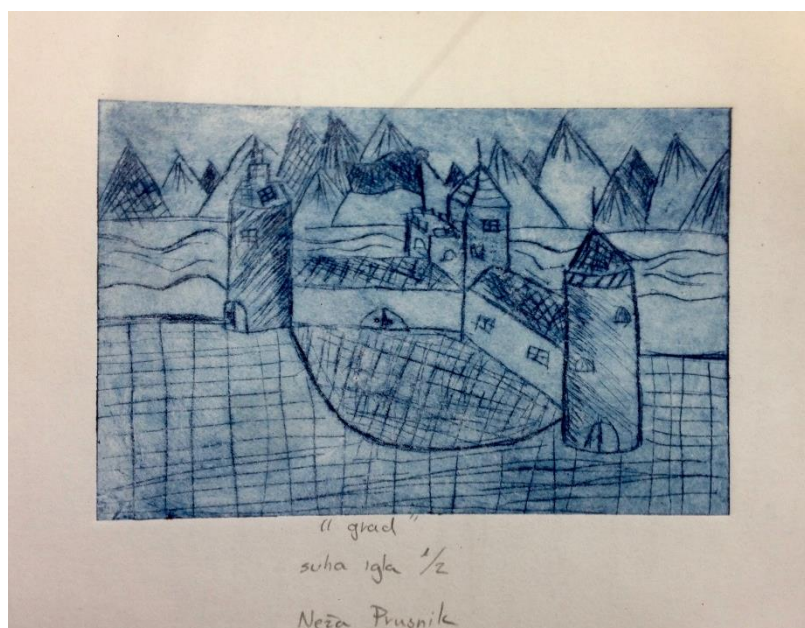
Prišel je njen 14. rojstni dan. Veliko sem razmišljala, kaj naj ji podarim. Razmislila sem, kupila sem darilo, ga zavila in ji ga dala. Všeč ji je bilo. Tri mesece kasneje je bil tudi moj rojstni dan. Dobila sem njeno darilo, in ko sem ga odvila, sem od sreče spustila nekaj solz. Najini družini sta bili v zelo dobrih odnosih, tako kot midve, in to me je zelo veselilo. Nikoli nisem verjela, da bom spoznala osebo, ki ji bom lahko zaupala skrivnosti, ki jih do zdaj nisem nikomur povedala. Mami mi je po dolgem času povedala, da sva hodili v isti vrtec. Bila sem presenečena in sem prijateljici takoj prenesla informacijo. Z njo sem šla tudi na prižiganje lučk v center Ljubljane. Imeli sva se zelo lepo, saj sva srečali veliko mojih in njenih prijateljev. Ta večer sva šli k meni in ona je pri nas prespala, saj je bilo prepozno, da bi se vrnila domov. To je bilo dobro, ker sva imeli naslednji dan nastop, in sva šli skupaj. Med tednom sem jo zelo pogrešala, sporočila in pogovori preko telefona nama niso bili dovolj. Ob prvi priložnosti sva se dobili na pijači in klepetali dolgo v noč. Domov sva zamujali, ampak nama ni bilo mar, bili sva skupaj, in to je bilo za naju najpomembnejše. Z društvom, kamor zahajava, smo šli v Sarajevo. V hotelski sobi sva bili sami, imeli sva veliko časa zase. Vedno sva bili skupaj, tako v hotelu kot zunaj hotela. Na zajtrku, na večerji, na obiskih v sobah ostalih udeležencev ... Neko noč sva v najino sobo povabili mojega brata, dve prijateljici in prijatelja. Naročili smo pico, in medtem ko smo jo jedli, smo se pogovarjali, se veselili, smejali in seveda tudi opravljali. Vrnili smo se v Ljubljano. Vsak je šel na svoj dom. S prijateljico sva se še naprej družili, vse je bilo normalno do dne, ko smo se vpisovali v srednje šole. Tisti dan me je vprašala, kam grem, in sem ji lepo povedala, ona pa me je ignorirala. Vedela sem, da je nekaj narobe, da je jezna, zato sem jo pustila pri miru. Naslednji dan sem ji poslala

sporočilo, ampak odgovora nisem dobila. Zelo me je skrbelo. Čez čas sem od najinega skupnega prijatelja izvedela, da ji grem na živce in se noče več družiti z mano. To me je zelo prizadelo in potrlo. Povedala sem sestri, ona pa nič. Naslednji teden sem zvečer tako jokala, da se je sestra ustrašila zame. Potolažila me je in bilo je bolje. Najbolj me je prizadelo, da sem to izvedela od druge osebe, da mi sama ni povedala, da se ne želi več družiti z mano. Za najin razhod še zdaj ne vem pravega razloga, ne vem, kaj se je zgodilo.

V prihodnosti bo lahko še težje, moram biti močna in pripravljena na vse.

Ava Trobec, 8. a

Neža Prusnik, 8. a

Alja Bečić, 9. a

ALI JESTE FIGE?

Domišljjski intervju s Francetom Prešernom

France Prešeren je slovenski pesnik, ki se je rodil v Vrbi leta 1800. Bil je zapisan v zlato knjigo in vsi verjamemo, da bo nekoč slaven.

Kako se prilagajate tehnološkim spremembam današnjega časa?

Vidite, zelo težko, saj sem star že 220 let. Vsi otroci so na telefonih in nihče več ne piše pesmi ...

Kakšna se vam zdi sprememba šolskega sistema?

V mojih časih, če si bil poreden, so ti vrgli ključ v glavo, medtem ko si sedel na koruzi. Sedaj pa ... Dandanes pa samo starše pokličejo, pa še ti otrok ne pretepejo!

Kako je sprememba okolja vplivala na vas, ko ste se šolali na Dunaju?

Več ljudi je bilo kot v moji mali vasi, zato sem bil preobremenjen.

Ali imate kakšen lep spomin iz otroštva?

Ne.

Aha ... Olimpija ali Maribor?

Maribor, vsekakor.

Kaj počnete v prostem času?

Pišem pesmi za mojo Zaliko, Uršiko, Julijo, Anico, Marijo, Natašo ...

(ga prekine) **Ali imate kakšno sporočilo za mlade?**

Jejte fige, otroci, in živeli boste tako zdravo in dolgo dolgo kot jaz.

Vir: Lublanske novize, K. V., 1. april 2020

Anastasija Ristić, Eva Verstovšek Jakopin, Hana Nadarević, Kaja Velkaverh, Lea Bregant, 8. a

Andraž Burnik, 4. b

STRAN IZ VOLODJEVEGA DNEVNIKA

Bil sem eno leto starejši od mlajšega brata, vedno sva se skupaj igrala, učila in seveda tudi rasla sva skupaj.

Nikoli naju niso ločili na mlajšega in starejšega. A čez nekaj časa se je začel čudno obnašati in tudi zelo občutljiv je postal. Čez nekaj časa sem se začel ukvarjati z risanjem in zbiranjem raznih predmetov za mojo mizo. Nekega dne je moj brat odšel v mojo sobo, ko nisem bil zraven. Zaslišal sem zvok, kakor da bi se razbila steklenica, hitro sem stekel v mojo sobo in videl notri mojega brata in razbito steklenico, ki je ležala poleg mize. Ta steklenica je bila med tistimi predmeti, ki sem jih imel za okras na mizi. Zelo sem se razjezil, nato pa sem mu rekel, naj se nikdar več ne dotakne mojih stvari. On pa mi je rekel, naj mu ne ukazujem. Prijel sem ga za roko, da bi ga potegnil stran od mize, a je zgrabil mizo z okraski in jo prevrnil. Po tem nisva govorila. Šele drugi dan, ko je šel mimo mene ves jezen, sem ga ustavil, se opravičil in mu segel v roko. Čez nekaj časa se je tudi on opravičil meni.

Od takrat naprej sva se razumela bolje kakor prej.

Sara Jus, 8. a

KAKO RAZJEZITI BRATA

Kot vsak običajen dan sem se zjutraj odpravil v šolo, po pouku pa sem šel na kosilo.

Po kosilu sem tako kot vedno „lovil“ avtobus v zadnji minuti, a ga na koncu vedno ujamem. Usedel sem se na sedež v sredini avtobusa. Na levi strani zagledam Nežo in Julijo. Takoj sem pomislil, da me bosta kot že nekaj dni prej prosili, da jima delam družbo na sprehodu z njunima psoma. In seveda se je to zgodilo. Še prej pa smo šli po psička Kimija in Herija. Na koncu Julijine ulice je s kolesom prihitel še Matija, njen sosed. Ustavil se je pred nami, mi pa smo ga povabili, naj gre z nami. Brez besed je zdolgočaseno prikimal. Naslednja postaja je bila Nežina hiša, a na poti proti njej se je zgodil čudež. Zagledal sem mojega „prečudovitega“ brata v avtu z luštnim dekletom. Takrat so se mi zasvetile oči, na obrazu se mi je izrisal nasmeh, po glavi so mi švigale misli. Kot običajen brat sem že pisal sms, v katerem sem se hotel ponorčevati iz njega in njegove spremljevalke. Napisal sem mu: „Zdej si ga pa nasrku.“ In zgodilo se je to, da sem ga namesto razjezil, samo zelo nasmejal. Moja misija razjeziti brata je propadla, še preden se je začela.

Je pa namesto uspešnega izzivanja bolj uspel malo daljši sprehod.

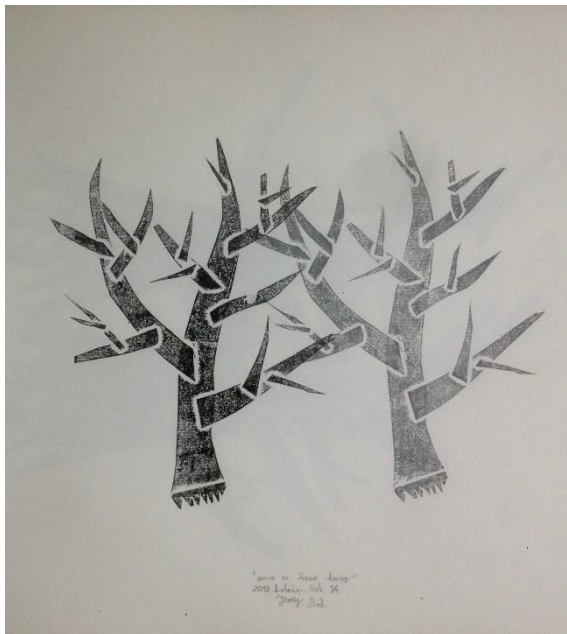
Jakob Ahlin, 8. a

Teodora Garić, 4. a

MOJ BRAT

Mojemu bratu je ime Jaka. Rojen je bil leta 2002, od mene je starejši tri leta. Najina toleranca v odnosu drug do drugega se je skozi leta spreminjala. Vesela sem, da lahko rečem, da sva sedaj dobra prijatelja. Največji problem v najinem odnosu sem bila jaz, saj sem bila kot mlajši otrok zelo nadležna.

Jernej Bah, 4. a

Včasih smo živeli v Domžalah. V manjšem blokovskem naselju, zelo primernem za mlade družine, in čeprav so spomini megleni, imam od tam samo lepe. Ne vem pa, če enako velja za mojega brata. Takrat sva si še delila sobo, tako da sem ga lahko maltretirala. V Ljubljano smo se preselili, ko mi je bilo devet let. Tretji razred sem začela v novi šoli. Takrat se je moje vedenje umirilo, saj sem začejala razumevati, kako s svojo razposajenostjo vplivam na stvari okoli sebe. Jaka pa se je iz prejšnje izkušnje naučil, da je najbolje, če nima opravka z mano. Je zelo miren, samostojen in vztrajen, in ko je spoznal, da je bolje, če me ignorira, se je tega držal najmanj dve leti. Kar tako se je odločil, da mi, dokler ne bom dopolnila dvanajst let, ne bo namenil niti ene besede. Ko sem odrasčala, se je tudi on vse bolj odpiral najinemu prijateljstvu. Zdaj sem zelo zadovoljna z najinim odnosom, skupaj igrava igrice, kuhava, in ko ne razumem šolske snovi, sem vedno dobrodošla v njegovi sobi, da mi jo razloži.

Rada imam svojega brata, ne bi ga zamenjala za nič na svetu.

Kaja Velkaverh, 8. a

MOJA SESTRA

Imam sestro Petro. Je leto in pol starejša od mene, a sva skoraj enako veliki. Nisva si podobni. Tistim, ki naju še ne poznajo, za šalo rečeva, da sva sestrični, in vsi nama verjamejo.

Petra je visoka približno 165 centimetrov in je zelo suha. Ima dolge, temno rjave lase, navadno spete v čop, in rjave oči. Vsi v naši družini imajo rjave oči, razen mene. Jaz imam modre, po moji babici. Petra ponavadi nosi hlače in majice vseh barv, za nastope in podobne dogodke pa obleče tudi krilo, ki se ji zelo lepo prilega, ker je tako vitka. Poleg šole obiskuje veliko dejavnosti, npr. glasbeno šolo. Res ima rada glasbo, brez nje ne bi mogla živeti. Glasbeno šolo obiskuje že devet let, od tega osem razredov teorije (s samimi odličnimi ocenami) in devet razredov violine. Violino igra res rada, včasih tudi do pet ur na dan, in tudi zelo dobro. Igrala je in še vedno igra v več orkestrih, bila je tudi na raznih tekmovanjih, kjer se je uvrstila zelo visoko. Letos bo delala sprejemne izpite na Konservatoriju za glasbo in balet Ljubljana. Mislim, da jih bo opravila z odliko! Poleg glasbene šole obiskuje tudi verouk in mladinski pevski zbor, saj ima res lep glas. Skupaj hodiva k skavtom, kjer se veliko naučimo, hkrati pa se zabavamo. V šoli in tudi pri vseh drugih dejavnostih dobiva Petra same odlične ocene, na tekmovanjih pa dosega srebrna in zlata priznanja. Ne vem, kako ji uspe poleg učenja in nalog najti čas še za violino in glasbo, vem pa, da bo v življenju še veliko dosegla.

Taka je moja sestra, s katero si tudi delim sobo. Skoraj nikoli se ne spreva, velikokrat pa si pomagava pri vseh stvareh. Ne vem, kaj bi brez nje. Zelo jo imam rada.

Klara Burnik, 8. b

Svojo sestro poznam najbolje od vseh družinskih članov. Sva namreč dve leti narazen, neločljiva pa sva že od zgodnjega otroštva.

Vseeno pa sva bila vedno zelo različna. Recimo, jaz sem bil vedno enostaven, ona pa je morala vse zakomplicirati. Ona me je lahko klicala z vsemi možnimi vzdevki na svetu, jaz pa njo samo z imenom. Vse je moralo biti po njeno. Ampak vse to se še ni tako poznalo, dokler se zanj ni začelo obdobje pubertete, kar je seveda logično. Do takrat sva bila velikokrat enakih misli, enakega obnašanja, imela sva iste prijatelje. Imela sva tudi svoje lastne igre, ki sva si jih sama izmislila. Ena od njih je, da sva se pretvarjala, da sva psa. Edino, kar se je vedno razlikovalo med nama in se še dandanes razlikuje, je to, da imava različno trdi glavi. Za tem je zgodba. Kot otroka sva se pogosto zaletavala z glavami, enkrat pa sva trčila tako, da je ona s čelom, ki je najtrši del glave, udarila mene v sence, ki je najobčutljivejši del glave. Rezultat tega trka je bil, da je ona zaradi bolečine jokala deset minut, jaz pa sem se samo pogladil, pa je bilo v redu. Prepirala sva se vedno, to se ni spremenilo, se pa je spremenil najin odnos, ko je začela hoditi v srednjo šolo. Namreč, kar naenkrat je postala odrasla, jaz pa tega nisem mogel dojeti.

Kakorkoli obrneš, je ona še vedno moja sestra in oseba, na katero se vedno lahko zanesem.

Natan Pajić, 8. a

Darja Gajić, 7. a

Moja sestra je najboljša, ker je smešna in prijazna. Velikokrat me pride iskat v Ljubljano in me odpelje na Ptuj. Če rabim pomoč pri šolskem delu, mi pomaga, seveda, če zna. Ima tudi ročne spretnosti. Je iznajdljiva in polna energije. Rada se fotografira, in kadar sva skupaj, se greva fotografirat. Če imam težave v življenju, mi pomaga in svetuje.

Čeprav je tudi malce nerodna in me je ožgala z likalnikom za lase, jo imam še vedno najraje na svetu in sem vesela, da je moja sestra.

Nuša Kohek, 8. b

NAJINA SKUPNA SOBA

Ko sem bila majhna deklica, so bili moj svet le igrače in igranje. S svojima sesticama sem bila ves čas v naši sobi. Mlajša sestra je spala vedno pri mami in očiju, zato je bila soba le od mene in starejše sestre Naje.

Ves čas sva se skupaj igrali, ni bilo dneva ali noči, da se ne bi. Sčasoma pa sva zrasli. Še sva se igrali, a sva se tudi pogosto sprli. Vedno bolj naporno je bilo biti ves čas z njo. Vedno je bila z mano. Saj je bilo zabavno, ampak želela sem si malo prostora zase.

Rasle smo in kmalu prerasle našo malo sobico. Starša sta se odločila, da bomo prenovili stanovanje in bo

tako lahko imela vsaka svojo sobo in večjo posteljo. Tako zelo smo se veselile, da smo se pozabile igrati in se posloviti od stare sobice. Nekaj mesecev kasneje smo se vselile v svoje nove sobe. Bilo je lepo, tiho, pospravljeno, a nekaj je manjkalo. Ves čas sem bila sama in gledala v strop, saj ob meni ni bilo nikogar, ki bi mi nagajal, težil ali se prepiral z mano. Čez čas sem ugotovila, da je bilo prej lepše, saj se je ves čas nekaj dogajalo.

Pogrešala sem našo staro sobo, bila sem žalostna, ker je vse tako hitro minilo.

Ava Trobec, 8. a

Imam sestro Ivo. Stara je enajst let, torej dve in pol leti mlajša od mene. Živimo v majhnem stanovanju, zato imava skupno sobo. Seveda pa pri delitvi sobe pride tudi do težav.

eprav z Ivo spiva na pogradu, se pogosto prepirava okoli tega, da jaz čez dan ne bi smel sedeti na njeni postelji (Iva spi spodaj). Včasih jo to tako razjezi, da pride do pretepa. Pri delitvi sobe pa je še ena, še večja težava, pri kateri tudi pride do preprirov. Imenuje se pospravljanje sobe. Ko pospravlja, se pogosto prepirava okoli tega, kdo bo pospravil kateri del sobe, npr. mizo, tla ... Včasih se odločiva, da pospraviš tisti del, "ki si ga najbolj razmetal", a tudi tu pride do težave. Jaz trdim, da bolj razmetava Iva, ona pa trdi, da sem tisti, ki bolj razmetava jaz. Na koncu se nekako dogovoriva in pospraviva sobo.

Prepirava se tudi ponoči. Ko spiva, si jaz želim temo (spuščene žaluzije, zaprta vrata), Iva pa ravno obratno. Potem še pozno v noč debatirava o vseh opcijah (napol spuščene žaluzije, spuščene žaluzije zaprta vrata, odprta vrata ...) in se še ne odločiva.

Na srečo se na koncu vedno pobotava, imava lepo pospravljeno sobo in še jaz manj sedim na Ivini postelji, žaluzije pa so spuščene le ob vikendih.

Lovro Medjugorac, 8. b

P.S. Pri pisanju te naloge ni bil poškodovan noben brat ali sestra.

Mia Sjekloča, 5. a

Soba, klasična soba, ki jo delim s svojim bratom. Ni lahko, a se nekako izide. V sobi si deliva skoraj vse, razen stolov in pulta z medaljami. Sicer so vse stvari na pol, npr. miza, omara, predali itd. Večinoma sem v sobi sam, ker je brat pretežno v dnevni sobi. Če že sva skupaj v sobi, igrava košarko. Drugače v njej samo spiva skupaj. No, pa stepeva se. Takrat letiva po celi sobi gor in dol. Ko se ohladi, se spet skupaj igra, kar nama pade na pamet. Soba je sicer v redu, a bi rad imel svojo sobo. Ampak zdaj se v njej zabavam s tistim, s katerim si jo delim. Najina soba je velika, vendar z vsemi stvarmi v njej dokaj majhna. Predvsem pa je športno obarvana. Lepo jo je deliti, ker vem, da nisem edini, ki mu soba nekaj pomeni. Upam, da jo bom delil še dolgo časa. In upam, da jo bom delil z isto osebo. Ne vem, če bi kje našel boljšo osebo. Najina soba je najin zaklad.

Nik Bole, 8. a

ZGODBA KMEČKE HIŠE

Na drugi strani gora živi družina s petimi člani. Starši, dva otroka ter očetov oče, ki je precej star in betežen, medtem ko sta otroka dvojčka, ki sta stara komaj devet let.

Družina nima veliko denarja, zato se je morala izseliti iz mesta na kmetijo, kjer lahko pridelujejo različne vrste pridelkov, ki jih bodo lahko prodajali. Vselili so se v hišo, ki je v dolinici med dvema gorama, katerih vrh se ob prihodu ni videl, saj so ga zakrivali oblaki.

Tisa Kuduzović, 5. a

Hiša je na zunaj izgledala stara, notri pa še starejša. Otroka sta prva vstopila v hišo, takoj za njima pa še očetov oče. Starši so v hišo prišli zadnji, ustavili pa so se na istem mestu kot ostali.

Družina je stala v vrsti, saj je bil pred njo nevidni zid. »Ali se je kdo zaletel v nevidni zid?« je vprašal oče. Otroka in stari oče so prikimali ter ga malo zares, malo za šalo grdo gledali. Oče se je nasmehnil. »Oprostite, da vas nisem opozoril. Tukaj je namreč nevidni zid, za zaščito,« je z nasmehom na ustih izjavil. »Na srečo imam ključ,« je še dodal. Ključ je izgledal kot nekakšen črn laser. Z njim je oče posvetil v modro pikico, ki je lebdela v zraku. Nevidna stena je za trenutek zažarela, nato pa izginila.

Dvojčka sta, ko je oče umaknil steno, hitro začela raziskovati hišo. Presenečena sta ugotovila, da ima pritličje in tri nadstropja, ki se jih od zunaj ne vidi. Od zunaj izgleda, kot da ima eno nadstropje. Ima pa tudi podzemni rov.

Mama in oče sta, ko sta si ogledala hišo, začela nositi prtljago iz avta ter jo postavila v hišo, od koder sta jo dvojčka nesla v različna nadstropja. Stari oče je bil preveč betežen za nošenje prtljage, zato je samo načrtoval postavitve pohištva, kamor sta ga nato dala otroka.

Do noči so hišo lepo opremili ter si razdelili sobe po nadstropjih. V najvišjem sta imela sobo dvojčka, saj sta najmlajša in lahko prehodita največ stopnic, v drugem spita starša in v prvem spi stari oče, saj zmore prehoditi najmanj v družini.

Naslednje jutro je bila mama pridna. Vstala je zgodaj, da je vsem naredila omlete za zajtrk. Mama je v družini znana po dobrih omletah, vsi jo hvalijo. Naredi jih le ob posebnih priložnostih, ker je njen recept odličen in odlične stvari zahtevajo čas ter potrpljenje.

Po zajtrku sta se starša odpravila delat na polje. Otroka sta se jima hotela pridružiti, a nista imela kaj početi. »Pojdita se malo igrat, vajin dedek bi se verjetno šel kakšno družabno igro z vama!« zavpije mama z druge strani polja. Stari oče se namreč zelo rad igra družabne igre. Dvojčka sta stekla v hišo. Videla sta, da dedek spi na kavču pred vklopljeno televizijo, zato sta se odločila raziskovati rov.

Že nekaj časa sta hodila po rovu, ko sta nenadoma zaslišala glasove. »Zapustite hišo, zapustite hišo!« se je zaslišalo. Otroka sta se od strahu tresla. Nenadoma so se ugasnile luči, otroka je bilo tako strah, da sta se usedla na rob rova in stisnila drug drugega. Spet so se zaslišali glasovi, tokrat veliko glasnejši in globlji: »Zapustite hišo! Ponavljam! Zapustite hišo!« Nekaj trenutkov kasneje se je prikazala bela luč. Dvojčka še nikoli v življenju nista bila tako prestrašena. Luč se jima je približevala. Nato sta opazila, da sta samo starša. Takoj sta stekla do njiju in ju objela. »Kaj delata tukaj spodaj?! Ura je dve zjutraj!!!« se je začel jeziti oče. Otroka sta bila začudena, saj sta imela v spominu, da sta šla v rov okoli devetih dopoldan, ampak rekla nista nič. Nato so šli nazaj proti hiši. Ko so se vrnili, je bilo popoldne. Vsi so bili začudeni in malo v strahu, še posebno dvojčka.

Ker je bilo popoldne, so šli delat na polje. »Vaju pa ne izpustim več izpred oči!« je zatrdil oče. »Izvolita!« V roke jima je dal škarje. »Tisti grm bosta šla obrezat!« je ostro ukazal. »Veselo na delo!« je še pripomnil.

Dvojčka se nista zabavala, saj je bilo to naporno. Oče je velikokrat pogledal proti njima, kar je bilo otrokoma še posebej neprijetno.

Ko sta dvojčka le končala z obrezovanjem grma, je prišel oče ter dejal: »Moja draga, zlata otroka ... Žal mi je, da sem vama dal takšno naporno delo, ampak ne morem dopustiti, da se

včerajšnja situacija ponovi, zato sem vama dal delo, pri katerem vaju imam na očeh.« Oče je opazil, da imata oba veliko žaljeve od škarij. »Počakajta tukaj!« Stekel je v hišo ter po kakšni minuti prišel nazaj z obliži in z dvema lepima, velikima, sočnima, mavrično barvitima lizikama. Otroka sta bila navdušena. »Za trdo delo dobiš lepo nagrado,« je veselo rekel. Otroka sta kar hkrati zavpila: »Hvala, oči!« Oče jima je povedal, da se to ne bo ponovilo še nekaj časa, saj so precej revni. »To nama še več pomeni, hvala!« sta z iskricami v očeh v en glas dejala očetu, medtem ko jima je po rokah lepil obliže.

Naslednje jutro pa je bil priden stari oče. Čeprav je star in betežen, se je vseeno potrudil narediti zajtrk. Naredil je rogljičke, polnjene z marmelado, ter jih lepo postregel na pripravljeno mizo. Zavpil je: »Zajtrk!!!« Vsi so se zbudili ter pritekli na zajtrk. Vsi člani družine so ga hvalili, da je naredil dobre rogljičke, in še posebej, da je naredil zajtrk kljub svoji starosti.

Po zajtrku so pospravljali in pomivali posodo, ko se je nenadoma vse začelo tresti. »Potres!!!« je panično zavpila mama. Stvari so padale, krožniki in kozarci so se razbijali, stene so se rušile, strop je razpadal ... »Vsi ven!« je zakričal oče. Vsi so stekli ven. Zunaj se ni nič treslo, samo hiša se je. Družina je začudeno gledala hišo, ki se je tresla in tresla, a od zunaj ni nič podiralo. »Oči?« je

prestrašeno izdaval eden od dvojčkov. »Kaj ti teče iz glave?« Oče ni rekel nič, bil je v šoku, ker je še vedno dojemal, kaj se je pravkar zgodilo. »Kos stropa ...« je jecljaje rekel. »Kos stropa se je odtrgal ... in mi padel ... na glavo ...« je še kar jecljal.

Nato pa je kri kar naenkrat izginila. Vsi so bili začudeni. Tudi hiša se je nehala tresti. Šli so pogledat, kaj se je zgodilo notri. Hiša je bila popolna, na nobenem krožniku niti praske, stene so bile brez razpok, strop popolnoma cel, nobeno pohištvo ni bilo uničeno ali prestavljeno vsaj za milimeter.

Družina je bila zelo prestrašena. »Odidite! Odidite!« se ponovno zaslisi. Dvojčka sta povedala, da sta zaslislala enake glasove, ko sta bila v rovu. Zato so se brez starega očeta odpravili v rov, kjer so po nekaj trenutkih luči ponovno ugasnile. In takrat so se ustrašili ter začeli bežati nazaj proti hiši. Ko so prišli do hiše, dedka ni bilo več.

»Dedi! Dedi! Dedi, kje si?!« sta dvojčka zaskrbljeno klicala starega očeta. Otroka sta še naprej iskala, ko sta ugotovila, da sta izginila tudi njuna starša.

»Kaj bova naredila?« je vprašal en dvojček drugega. »Ne vem, ti imaš po navadi ideje!« je dejal drugi. »Joj, joj, joj, kaj bova, kaj bova?!« si mrmrata, medtem ko se prestopata od enega konca sobe do drugega. Padla je noč, zato sta šla spat v svojo sobo, kjer sta opazila luknjico v steni. En otrok je dal prst v to luknjo. Takoj zatem se je na stropu pojavil portal, ki ju je posrkal vase.

Pristala sta nekje v rovu. Tam so bili tudi starši in stari oče, ki so govorili z neznancem. »Mami? Oči? Dedek? Kaj počnete tu?« sta spraševala dvojčka. »O, živijo, otroka! Lepo, da sta prišla sem,« je rekla mama. Neznanec je začel nekaj govoriti, ko sta ga dvojčka nenadoma prekinila. »Ti si tisti z globokim glasom, ki nam govori, da moramo oditi!« sta ugotovila. »Res je, jaz vam govorim, da odidite, ker sem raje sam tukaj,« je izjavil. »Oprostite, da se vam še nisem predstavil. Jaz sem namreč Ed. Skrbim za to hišo: povzročam potrese, naredim nevidno steno, upravljam s časom na tem območju, delam glasove, ugašam luči ... Ampak zdaj, ko vidim, kakšna lepa in dobra družina ste, bi bil nekako z vami tu, če vam je prav?« »Seveda nam je!!!« so vzkliknili vsi skupaj.

Aleks Stojanovski, 5. b

In tako je Ed ostal z njimi. Dvojčkoma je še posebej všeč, saj je zabaven in se rad igra družabne igre. Tako se zdaj Ed, dvojčka in dedi igrajo skupaj.

Mami je Ed všeč, ker z njim lahko pije kavo ter se pogovarja.

Očetu je všeč, ker vedno rad pomaga.

Staremu očetu pa, ker mu pomaga vstajati iz postelje, saj to dedek v teh letih najbolj potrebuje.

Ko so začeli prodajati zelenjavo, niso bili več tako revni, čeprav so dobili še enega člana družine, Eda.

Luka Klančar, 8. a

KMEČKA HIŠA PRIPOVEDUJE

Kmečkih hiš je po svetu vedno manj. Malo ljudem se zdi vredno ubadati z njimi, vsi imajo raje navadna stanovanja ali hiše v mestih. A vseeno se zdi vredno obiskati tudi kakšno staro kmečko hišo. V takih hišah je ogromno skrivnosti in spominov. Vsaj ena takih hiš se skriva v skoraj vsaki vasi. In v prav posebni vasi stoji ena zanimivejših.

Že dolgo se govori, da v tej hiši straši. Ljudje od smrti njenega zadnjega gospodarja še niso stopili vanjo. A nekateri lahko začutijo hladan piš, ko hitijo mimo, in ponoči se iz nje sliši tiho mrmranje, kot da bi v njej govorili ljudje. A ljudi v njej ni. Če bi želeli vstopiti v to hišo, s tem ne bi bilo prevelikih težav. Vrata so odklenjena. In če bi se kdo opogumil in stopil noter, bi se vrata pred njim sama odprla in za njim sama zaprla. Odprle bi se skrinje, polne hrane. Hrane je notri toliko, kot je je hiša premogla v svojih najboljših časih. Odprle bi se omare, polne oblek, ki jih je predavnimi leti šivala gospodinja. Miza bi bila pogrnjena in urejena, kot da je ni nikoli nihče zapustil. In po stenah bi se v mehki svetlobi sveč svetlikale slike vseh njenih

bivših prebivalcev. Čeprav se ne premikajo in ne govorijo, ob njih začutiš nekaj. Ob slikah bolj jeznega videza začutiš mrzel veter in hitro odmakneš pogled. Toda nekateri prijaznejši portreti te vabijo k sebi in ob njih začutiš toplino. Hiša je obenem mrtva in zapuščena, a na nek način te vabi k sebi in ti pripoveduje. Vidiš predmete njenih gospodarjev, čutiš njihovo zgodbo, ki te vleče k sebi. Spoznaš ljudi, ki počivajo pod zemljo na bližnjem pokopališču. Njihovi potomci so se razpršili po drugih krajih, redki se zavedajo, da jim hiša pripada. A hiša tiho čaka na nove gospodarje. Tiho upa na spremembe in nagovarja mimoidoče. Mnogi vaščani vedo za usodo te hiše, mnogim je vseeno. Hiša skriva svojo zgodbo in čaka, da jo komu pove. Čaka in čaka na nove lastnike. A čaka zaman. Tistih, ki jim je bila ta kmečka hiša pomembna, ni več. Vsi so enako končali že pred mnogimi leti.

A hiša vztrajno čaka na usodo in tiho pripoveduje svojo zgodbo.

Eva Verstovšek Jakopin, 8. a

Maiia Mailova, 8. a

NOVE PRISMUKNJENE ZGODBE

V daljni vasi je živel kmet s svojo ženo. Bila sta zelo revna. Žena je opravljala hišna opravila in vsak dan stokala, da vse dela sama, mož pa je vsak dan ležal v naslonjaču in gledal televizijo.

Nekega dne je po televiziji gledal nastopajoče živali v cirkusu. Hitro je vstal iz naslonjača in rekel ženi, da je dobil idejo, kako na hitro zaslužiti denar. Vzel je vse prihranke in se odpravil na tržnico. Tam je kupil drobcenega levčka. Odločil se je, da ga bo hranil, dokler ne bo zrasel v velikanskega leva. Spotoma je obiskal cirkus in se dogovoril, naj pridejo čez pet let k njemu po leva. Do tokrat bo zrastel v kralja živali. Dal mu je ime Simba. Levova najljubša jed je bilo korenje. Kmet je poskrbel, da je imel lev korenje vsak dan za zajtrk, kosilo in večerjo. Minila so leta. Nekega dne sta kmet in žena zaslišala zvonec na vratih. Prišli so ljudje iz cirkusa. Kmet pa ni hotel vstati iz naslonjača. Žena je odprla vrata in rekla, naj se pazijo, ker prihaja strašen lev. Na vratih pa se je pojavila čivava.

Delila Ćufurović, 3. b

PRISMUKNJENA ZGODBA KMETA MARKA IN KMETICE JANE

Nekoč sta živela kmet Mark in kmetica Jana. Imela sta prav veliko kmetijo z veliko živalmi. Imela sta krave, pujske, eno gosko in šest kokoši.

Mark je bil precej prismuknjen ...

Sinoči je kmet Mark pojedel večerjo psa Rekso namesto svoje. Danes zjutraj mu je bilo slabo, a mislim, da je zdaj že bolje.

»Hej, Mark, danes si ti na vrsti, da pomolzeš kravo Eli,« je zaklicala kmetica Jana.

»Ja ja ja, saj vem, ampak še vedno me boli trebuh,« se je zlagal Mark.

»Ne verjamem ti, ker si danes dopoldan divjal z Reksom!« je rekla Jana.

»Dobro, ampak jutri jo boš ti pomolzla,« je odvrnil Mark.

»Seveda,« je rekla Jana.

Medtem ko je Mark skrbel za kravo Eli, je Jana kuhala kosilo. Ko je Mark končal z delom in prišel do Jane, ji je rekel, da je končal.

»Super,« je rekla Jana. »Zdaj pa si pojdi umiti roke in sedi za mizo.«

Medtem ko si je Mark umival roke, je Jana pogrnila mizo in postavila krožnike nanjo. Ko je Mark prišel iz stranišča in sedel za

mizo, je vprašal, kaj bo za kosilo. Zelena solata z vrta, pečen krompir in meso, za sladico pa sem pripravila kolačke s čokolado in bananami,« mu je odvrnila Jana.

Ko je Mark prosil Jano za začimbo, mu je rekla, naj si jo gre iskat sam. Mark je namesto začimbe vzel semena za kokoši in si jih posul po krompirju.

Ob tem se je naučil, da mora vsakič najprej pogledati, kaj vzame, in si šele potem dati na krožnik.

Lana Anđelković, 3. b

ČUDNA IN KORENJE

Predavnimi časi je na Triglavu živela čarovnica. Tam ni bilo nobene druge čarovnice. Živela je v hiši iz kamenja, v kateri je bilo tudi pohištvo iz kamenja.

Nekega dne je prišla domov in za mizo videla osebo, ki si je vrtala po nosu. Čarovnica ni vedela, kako ji je ime, zato jo je vprašala: »Kako ti je ime?«

Oseba ji je odgovorila, da ji je ime Čudna. Imela je raztrgano obleko, sive copate in razkuštrane bele lase. Čudna ni imela mamice in očka. Zelo je bila žalostna, ker sta umrla.

Čudna je zato jedla samo korenje. Najraje je imela srednje velike korenčke, vendar jih ni znala olupiti. Zato je jedla korenje kar neolupljeno.

Čarovnico je prosila, da ji za večerjo pripravi veliko skledo slastnega korenja. Čarovnica je imela zelo malo korenja, vendar je vse korenje pripravila za Čudno. Korenja ji je zmanjkalo, zato je na Triglavu preorala vse skale in posadila korenje. Ker korenja ni bilo dovolj, je celo Zemljo spremenila v njivo, na kateri je zasadila korenje. Šele potem je bilo dovolj korenja za Čudno. Končno se je do sitega najedla in skoraj počila od vsega korenja. Čarovnica je bila zaskrbljena, saj korenja še vedno ni bilo dovolj. S Čudno sta se preselili v Čudni svet, kjer je bilo korenja več kot dovolj.

Dunja Lale, 3. b

LINA IN NJEN KUŽA

V daljni deželi je pred 1249 leti živela deklica Lina. Najraje je imela svojega psa. Ime mu je bilo Piki. Živel je v njeni hiši. Okoli vratu je imel rdeče-črno ovratnico. Najraje je imel sprite in kokakolo. Pil ju je vsakič, ko je bil žejen. Zaradi njegove žeje je začelo počasi primanjkovati sprita in kokakole v vseh trgovinah.

Psiček Piki ni hotel več piti. Ponudili so mu vse pijače, ampak Piki ni maral nobene. Lina mu je prinesla sokove, vse druge gazirane pijače, čaje in cedevito. Piki ni bil zadovoljen z nobeno od teh. Lina ga je peljala v trgovino, naj si sam izbere pijačo, ki si jo želi. Pikiju ni bila nobena pijača všeč. Šla sta domov. Na poti proti domu

je Piki začel lajati. Stekel je do limonovca. Lina mu je naredila sok iz limon. Pikiju je bila limonada odlična. Linini domači so rekli: »Še dobro, da imamo na vrtu limonovce. Limonada je veliko bolj zdrava kot sprite ali kokakola.«

Brin Benčič Pelan, 3. b

JAN IN ŽIVALI IN STARA HIŠA

V stari hiši je živel Jan. Bil je ljubitelj živali in oboževal je stare hiše. Ko se je podrla, je šel žalosten do delavcev in jih prosil, naj staro hišo obnovijo. Ko se je porušila nova hiša, pa je bil srečen. Njegove živali so bile kužek, mačka in zlata ribica. Ko je šel na sprehod s kužkom in z mačko in ju pustil, da sta se igrala, se je spomnil, da je pozabil zlato ribico. Šel je domov in vzel je kar akvarij. Potem so šli vsi v gostilno in poklicali natakarja, a se je namesto natakarja prikazal zmaj. Vsi so stekli domov in se cel dan skrivali pod posteljo. Rekli so: »Ne želimo, da se ta dan še kdaj ponovi. Čez nekaj časa so šli spet ven. Zaupali so vase in rekli: »Ničesar se ne bojimo.« Potem so v gostilni naročili jabolčni sok in so bili veseli.

Eldin Omerović, 3. b

Ana Čubić, 4. a

DEKLICA IN NJEN ZAJČEK SKOKI

V deželi Prismuknjeniji živita deklica in njen zajček Skoki. Skoki je jedel samo bonbone in pil kokakolo. Če so mu dali kaj drugega, tistega ni hotel pojesti. Kmalu ni bilo bonbonov ne kokakole nikjer več. Skoki je vprašal vse. Na koncu je izvedel, da jih je vzela deklica. Vprašal jo je: »Zakaj si mi to naredila, saj ti ne ješ tega?« »Da me imaš kaj vprašati,« mu je odgovorila

deklica. Nato je zajček razmisлил in dejal, da tega ne bo več jedel, ker ne skeče več tako visoko kot prej. »No, od zdaj bom vedno jedel korenje in pil vodo,« je sklenil.

Deklica pa je potem tekmovala v nažiranju z bonboni.

Zara Kamenjašević, 3. b

KRALJICA IN MAČEK

Nekoč je živela kraljica, ki je imela mačka po imenu Findus.

Živela sta v velikem gradu. Kraljica je od vsega imela najraje Findusa in zanj bi naredila karkoli. Findus je imel veliko mehko posteljo, svoje frizerje, kuharje in služabnike. Najraje je jedel lazanjo z bonboni in lizikami. Hotel jo je jesti za zajtrk, malico, kosilo in večerjo. Kraljico je skrbelo za Findusa, ker je jedel samo nezdrave obroke in se je iz dneva v dan bolj redil. Predlagala mu je, da začne jesti bolj zdravo hrano in se začne gibati, tako da lovi miši. Findus pa se za dober nasvet ni zmenil in je še naprej jedel in lenaril. Zato so na pomoč poklicali vse zdravnike, zdravilce in trenerje. Glavni trener je kraljici predlagal, da mačku v grajski kuhinji kuhajo samo lazanjo z mesom in zelenjavo. Sam pa je obljubil, da bo s Findusom začel telovaditi in ga naučil, kako se podi za miško. Maček je bil nad vsem tem strašno razočaran, začuden, jezen in prestrašen. Ko pa je prvič poskusil mesno-zelenjavno lazanjo je bil presenečen, kako dobra je bila. Nad telovadbo in tekom za miškami je bil malo manj navdušen, a je kmalu spoznal, da je zabavno in da se bolje počuti. Med tekom po vasi je celo spoznal muco Maco. Tako so bili vsi zadovoljni, Findus je shujšal, bolj zdravo je živel in se zbližal z Maco, kraljica pa se je spoprijateljila s trenerjem. Tako so vsi srečno, zdravo in aktivno še dolgo živeli.

Aleksej Prelesnik, 3. b

Edina Sinanović, 4. a

MIA IN NJEN ZAJČEK PUHI

Za devetimi gorami, za devetimi planotami in devetimi jezeri je nekoč živel Mia, ki je najbolj na svetu oboževala svojega zajčka. Ime mu je bilo Puhi.

Mia in Puhi sta žvela v čudoviti rezidenci na hribu, hrib pa je bil obdan s polji korenja. Puhi je živel v hišici za goste in je imel Mio zelo rad.

Puhi je oboževal korenčkov soufle. Hotel ga je jesti za zajtrk, za kosilo, za večerjo in tudi ob popoldanskem čaju. Mia mu je vsak dan pripravljala soufle. Nič čudnega, da je na poljih korenja zelo kmalu zmanjkalo.

Ko je Mia ugotovila, da korenja ni več, se je spraševala: »Kaj naj sedaj storim.« Puhiju še ni povedala, saj bi se zelo razjezil.

Po tehtnem razmisleku se je Mia odločila, da obišče soseda Vesa in ga prosi za nasvet. Vsa raztresena se je odpravila do njega, ki je živel na sosednjem hribu. Povedala mu je, kaj se je zgodilo.

Veso ji je rekel: »Mia, jaz imam okoli hriba polja zelja. Puhiju bi lahko pripravljala zeljni soufle, dokler korenček na tvojih poljih ponovno ne zraste.«

Mii se je to zdelo odlična ideja, naložila je nekaj glavic zelja v svoj električni avto in se odpeljala nazaj na svoj hrib.

Doma jo je že čakal Puhi, ki mu je želodček že pošteno krulil.

Mia se je nemudoma lotila priprave soufleja, Puhi pa jo je le nemo opazoval.

Njegov soufle je bil tokrat drugačne barve, vendar ga to ni motilo, saj je bil božanskega okusa.

Puhi je imel od tedaj še eno najljubšo jed in novega prijatelja Vesa, ki je to jed predlagal.

Mia, Puhi in Veso so žveli srečno do konca svojih korenčkastih dni.

Maja Elena Pejović, 3. b

Zala Žveglič, 7. a

PRINČEV PUJSEK

V oddaljeni deželi je živel princ, ki je na vsem svetu imel najraje svojega pujska. Ampak pujsek Pišek je imel raje piščance kot princa. Ker pa sta živela v gradu, piščancev tam ni bilo. Princ se mu je smejal in govoril: »Pišek, saj imaš piščance, samo v shrambo poglej.« Kmalu Pišek pritaca nazaj in žalostno pove, da ni piščancev, da jih je zmanjkalo. Zato sta se odpravila v trgovino. V mestu ni bilo nikogar razen princa in njegovega pujska. Tudi trgovina je bila zaprta, saj je bila nedelja. Potem sta srečala gospo Koko. Imela je obleko iz piščančjega perja. Princ in pujsek sta gospo

Koko prosila za hlače iz piščanca. Gospa Koko je rekla: »Ne dam, dam pa ti kosmiče.« Princ je rekel: »Kako si drzneš dati mojemu Pišku drugo hrano kot piščanca. Pujsek je malo vohljaj in rekel: »Počakaj, to je še boljše od piščanca.« Princ se je opravičil, ker jo je nahrulil, in rekel, »Pridi, Koka, razkazal ti bom moj grad.«

Na koncu sta se Koka in Pišek poročila v prinčevem hlevu. Vsi skupaj so srečno živeli do kanca svojih pujsjih dni.

Ria Dretnik, 3. b

KUHAR IN LISICA

V daljni deželi sta nekoč živela kuhar in lisica. Lisici je bilo ime Lizi, kuharju pa Žiga.

Lizi je živela v najlepši sobi daleč naokoli, okoli vratu je imela lepo ogrlico. Zelo rada je jedla hamburgerje. Hotela jih je za zajtrk, za kosilo, za večerjo in seveda tudi za popoldansko malico. Hamburgerje je hotela jesti vsak dan. Nič čudnega, da je v restavraciji zmanjkalo pleskavic. Nekega dne je Žiga opazil, da ni nikjer niti ene pleskavice več. Odločil se je, da bo v restavraciji redil krave. Krave so bile zdaj povsod.

Bile so pri mizah, v kuhinji, pred vhodom, na terasi in na veceju. Gostje so bili zdaj povsod obkroženi s kravami. Povsod so bili kravjeki in zelo je smrdelo. Gostom je bilo zelo neprijetno.

»Krave bodo uničile tvojo restavracijo, hamburgerji pa sploh niso zdravi,« je rekla cvetličarka Anja Žigi. Anja je Lizi podarila cvetlični šopek in ji pripravila zelenjavno juho. Lizi je bila juha tako všeč, da se ji je zdela boljša od hamburgerjev.

Žiga je odprl vegetarijansko restavracijo, krave pa je podaril Anjinim sorodnikom. Anja mu je v zameno okrasila restavracijo s šopki rož. Od tedaj naprej je restavracija vedno prijetno dišala.

Simon Berk, 3. b

Lea Bergant, 8. a

V DEŽELI SAMOROGOV

Nekoč davno, davno je bila dežela samorogov. Tam so bili vsi zelo dobri in prijazni. Drug drugemu so pomagali in nikoli se niso prepirali. Posojali so si stvari. Radi so se imeli.

A nekega dne je mimo priletela čarovnica. Zlobna čarovnica. Iz njenega žepa je padel kamen sebičnosti. Samorogi so se začeli prepirati. To ni bila več dežela samorogov, ampak dežela sporov. Neke noči pa je nek samorog prišel do kamna. Usedel se je poleg njega in razmišljal, zakaj se vsi prepirajo. Celo noč je presedel tam, a ni ugotovil, zakaj. Naslednjo noč je spet prišel in spet razmišljal. Zgrabil je kamen in si rekel: »Ta kamen se mi zdi sumljivo kriv za prepire.« Naslednjo noč je spet prišel. Prihajal je še in še, vendar zatrdno

ni ugotovil ničesar. Slutil pa je, da bo čez nekaj noči izvedel pravi odgovor. Samorogom je šlo še slabše. Nič niso spali. Bili so utrujeni in izmučeni, a prepir se je nadaljeval. Vsako noč je samorog prihajal h kamnu jeze, spora, sebičnosti in še marsikaj zlobnega je bilo v njem. Neko noč pa je le ugotovil, da kamen pripada čarovnici in da je kamen tisti, ki oddaja jezo, sebičnost in medsebojne spore. Bil je vesel, da je ugotovil skrivnost. Takrat je mimo spet priletela čarovnica. Samorog ji je kamen zabrisal nazaj v žep. V deželi samorogov sta spet zavladovala mir in prijaznost. Čarovnica pa se je še ves dan jezila na svojo metlo, saj je v žepu spet imela kamen spora in jeze.

Sofia Ban-Rashit, 2. b

PRISLUKJENA ZGODBA

V Ljubljani je nekoč živel deček Marko, ki je mislil, da je svet velik človek, ki je požrl ljudi in naše življenjsko okolje. Ko je v šoli to prvič omenil, so se mu vsi smejali. A on je trdil, da je to res. Ko je prišel domov, je prižgal televizijo. Na sporedu je bila oddaja NAŠ SVET. Marko si jo je ogledal. Videl je, da ima prav. A

ni slišal naslova oddaje, saj ga je mama takrat vprašala, kaj bo jedel. Oddaji je sicer bilo naslov Naš svet brez nobenega smisla. Šele v tretjem razredu je izvedel, da nima prav, ko so se v razredu pogovarjali o zemlji.

Timotej Rusjan, 3. b

Tisa Juvanec Remškar, 4. a

PRISLUKJENA ZGODBA O ČEBULI

V Ljubljani živi Julija, ki obožuje čebulo.

Želi jo jesti pri zajtrku, za kosilo trikrat in za večerjo štirikrat. Poleg tega ji jo morajo družinski člani narezati tudi za popoldansko malico, vsaj eno.

Nekega dne v kuhinji ni bilo več niti ene same čebulice. Pohitela je v shrambo, a je tudi tam ni bili več. Na srečo ji je novo zalogo priskrbela babica, ki jo je sadila na svojem vrtu. Toda konec pomladi je tudi babici zmanjkalo čebule, saj jo je Julija zelo veliko pojedla. Čebula je znana po svojih zdravilnih učinkih in Julija je bila vedno zdrava. Ker jo je ona tako

oboževala, so jo začeli v velikih količinah jesti kar vsi. Ker tudi v trgovini niso imeli več čebule, je Juliji priskočila na pomoč nona s svojo primorsko zalogo z vrta.

Da bi bilo dovolj čebule za Julijo, so uvedli pravilo, da morajo vsi namesto čebule jesti sladoled. Ljudje so se sladoleda kmalu naveličali, zato so začeli saditi svojo čebulo kar v parkih in izdelovati svoj čebulole. Ampak sladoleda je bilo le za vzorec. V čebuloledu je bil samo čebulni namaz in led.

Julija Bukovec, 3. b

PRISMUKNJENA URA

Nekoč je živel deček Petrček, ki je imel posebno uro. Takrat, ko bi ga morala ura zbuditi, je pela uspavanko. Ker ga je uspavala, je vsak dan zamudil prvo šolsko uro. Zvečer, ko je šel spat, pa je zvonila in ga budila. Petrček je bil tako jezen, da jo je odnesel k urarju. Ko je urar prislonil uro k ušesu, je začela zvoniti in urarju je začelo doneti v glavi. »To je pa smešna ura. Tej uri ni pomoči,« je rekel urar. Petrček je z uro odšel domov in jo postavil na njeno mesto. Potem jo je slišal govoriti: »Petrček, rada bi šla s tabo v šolo.«

Naslednje jutro je Petrček prišel v šolo s svojo uro. V razredu je ura zapela uspavanko. Ko je v razred prišla učiteljica, so vsi učenci sladko spali.

Žan Krnjajić, 3. b

TIREX, KI JE OBOŽEVAL SVOJO PIŽAMO

Nekoč je znanstvenik Berti izumil časovni stroj. Odpotoval je k dinozavrom. Najprej se je dinozavrov bal, a je potem ugotovil, da so prijazni. Videl je, da tisti, ki nimajo prenočišča, spijo pri cesarju dinozavrov tirexu Mikijisu. Ta je bil najbolj prijazen. Berti in Mikijisu sta lepo preživela dan. Prišla je noč in čas za spanje in Berti je oblekel pižamo. Mikijisu je vprašal: »V kaj pa se ti oblačiš ponoči?« Berti mu je odgovoril: »V pižamo, kot vsi ljudje.« Mikijisu je pomislil, da rabi pižamo, zato je Bertija vprašal: »Ali mi lahko narediš pižamo?« Berti mu je odgovoril: »Seveda, samo blago rabim.« Potem je Mikijisu vprašal svojega pliškota, ali naj Bertiju pove za skrivno sobo z blagom. Pliško je bil tiho, Berti je bil začuden: »Zakaj se pogovarjaš s pliškotom?«

Mikijisu pa mu je odgovoril: »To je moj pliško za težke odločitve. Zdaj sem ga vprašal, ali naj ti povem za skrivno sobo z blagom. Ups, povedal sem ti.«

»Kaj, skrivna soba blaga!?« je bil začuden Berti. Mikijisu je Bertija odpeljal v skrivno sobo. Berti mu je sešil pižamo. Mikijisu je bil vesel. Pižamo je nosil ves dan, tudi v banji in v blatu. Šele ponoči je videl, da je pižama uničena. Ugotovil je, da je pižama le za spanje.

Nikola Bocevski, 3. b

MATIČKOVA DELAVSKA PRISMUKNJENA ZGODBA

Delavci so asfaltirali cesto. Kar naenkrat je začelo deževati.

Zaradi dežja so morali narediti odtoke.

Ko so naredili odtoke, so ugotovili, da ni cevi za vodo.

Potem so razrili cesto in speljali cevi.

Potem so ugotovili, da se voda iz cevi nima kam izlivati.

Nato so ugotovili, da ceste sploh ni bilo treba razriti, ker se je voda iztekala po hribu navzdol.

Deset metrov nižje je bil kanal, ki se je iztekal naravnost v čistilno napravo.

Matic Turnšek, 3. b

Ariana Kadrić, 4. b

NOVA PRISMUKNJENA ZGODBA

V daljni deželi je živel bogat mož, ki je imel oslička z imenom Rudi. Rudi je živel v najlepšem hlevu. Najraje je jedel potico. Nekega dne je šel mož kupit potico, a je ni našel niti v eni trgovini. Mož je bil jezen. Ker je bil bogat, je imel vpliv nad vaščani. Ukazal je, da hoče iz vsake hiše eno potico. V vasi je nastala velika zmeda. Ljudje so hiteli zbirati orehe, moko in ostale sestavine. Vaščani so bili zdaj zelo zaposleni z bogatašem in njegovim oslom, zanemarjali so svoje vsakdanje delo. Hiše so bile umazane, polja neurejena, povsod so bile lupine od orehov. Ker je Rudi preveč jedel potico, se je zredil. Nič več ni bil podoben osličku.

Semih Džehverović, 3. b

PESMI IZ ŠOLSKIH KLOPI

ŽIVLJENJE

Pogrešam tebe,
pogrešam sebe.

Življenje je tisto, kar se zgodi, ko si zaposlen
z načrtovanjem drugih stvari.

Bodi to, kar si, ne dovoli
sebi, da se ukvarjaš
s tisoč in enimi stvarmi.

Biti srečen ne pomeni imeti
materialnih stvari. Biti srečen
pomeni imeti rad sebe in druge ljudi.

Življenje je potovanje skozi svet,
dokler ne postaneš v njem ujet.
Nekateri pravijo življenju pravljica,
drugi pisana mavrica.

Nekateri mislijo, da je življenje čisto trpljenje,
vendar se v njem vedno najde kakšno veselje.

Včasih je človek pripravljen sedeti
v pusti jami, drugi pa so pripravljeni
imeti celo noč parti v pižami.

Pogledam v nebo in v sebi pravim:
»Ni vse več tako lepo, kot je bilo.«

Življenje je polno presenečenj.
Zato za jutri ne načrtuj čisto nič, saj veš,
da lahko ostane ujet tudi svoboden ptič.

Minea Šuvić, 9. a

MALIM SO VŠEČ ...

Malim so všeč packarije,
kot recimo mešanje blata,
kot recimo delanje sluzi,
kot recimo, kot recimo ...

Sofia Ban-Rashit, 2. b

Amar, 1. b

MALIM SO VŠEČ ...

Malim so všeč male živali,
kot recimo mucki,
kot recimo kužki,
kot recimo, kot recimo...

Nikolaj Niskač, 2. b

MALIM SO VŠEČ ...

Mali so všeč ogabne stvari,
kot recimo kakec,
kot recimo smrkelj,
kot recimo, kot recimo ...

Marina Staničić, 2. b

MALIM SO VŠEČ ...

Malim so všeč smešne živali,
kot recimo opice,
kot recimo hrčki,
kot recimo, kot recimo ...

Dmitrii Rodionov, 2. b

ŽIVLJENJE

Življenje včasih se težko nam zdi,
a kmalu vse skupaj se uredi.
So težki trenutki, jeza in žalost,
a pomembna sta le veselje in radost.

Trenutki včasih prehitro bežijo,
na žalost nazaj se ne zavrtijo.
Uživaj v življenju in ga izkoristi,
saj čas izgubljen ti nič ne koristi.

Ela Komel, 9. b

ŽIVLJENJE

Življenje moje kratko,
težko si sedaj,
upam, da boš dolgo
in lažje kot do zdaj.

Korona je spremenila svet,
v katerem je težko živeti.
Če pravil bomo se držali,
bomo kmalu na zabavi.

Ko korone več ne bo,
svet se spet spremenil bo,
vendar nikoli več enak ne bo.

Katarina Babič, 9. a

Tanay, 1. b

PIKAPOLONICA

Pikapolonica leti in leti,
dokler utrujena ni.
Nikoli se ne vda,
vedno pride do cilja.
Je črna, je rdeča,
barv cela gneča,
in je veliika sreča.

Sofia Ban-Rashit, 2. b

PESEM O MEDVEDU

Severni medved rad pije med
in je zelo sladkosned.
Črni in rjavi pa sta še bolj.
Bo medu dovolj?
Medvedki pozimi spijo
in se tu pa tam zbudijo.
Takrat se jim še spi,
zato dajo roke pred oči
in rečejo, mene ni.

Sofia Ban-Rashit, 2. b

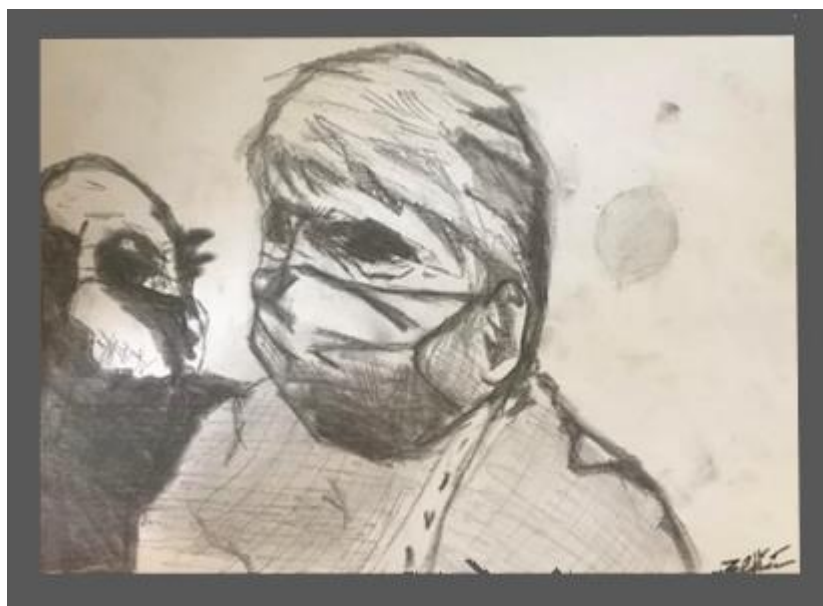
KORONAVIRUS

V mestu se je razširil nov problem,
koronavirus, ki prinesel je veliko dilem.
Zaradi njega zaprte so vse šole,
trgovine ter vse ustanove.
Zdravniki zares trdo garajo,
na sebi vso opremo imajo.

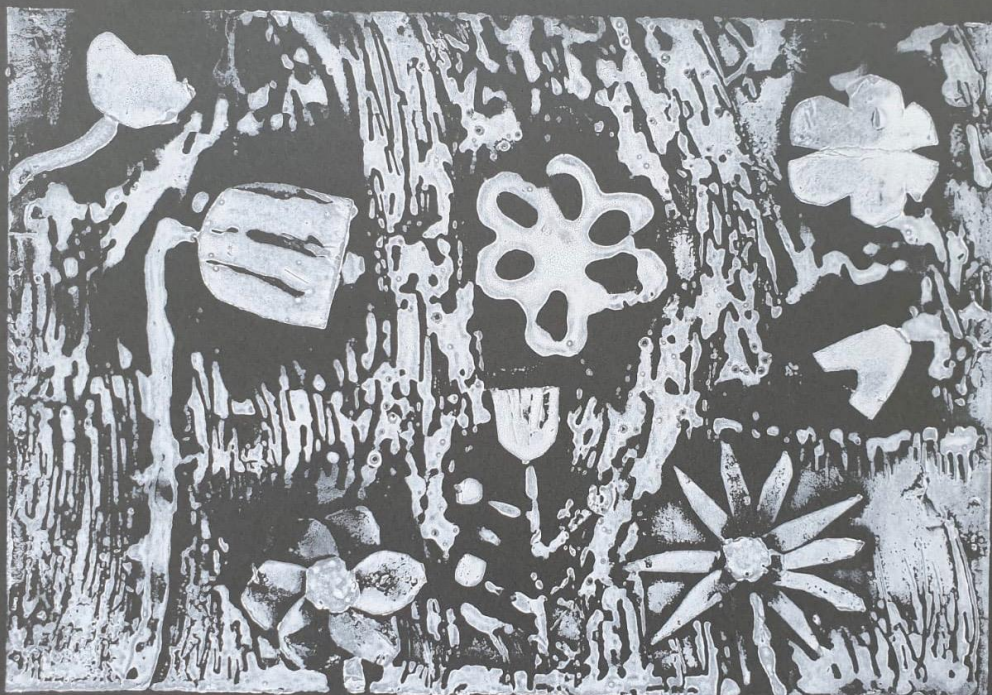
Otroci od doma se učimo,
s starši veliko časa preživimo.
Nekateri so doma bolj leni,
zato v šoli nastajajo problemi.
Veliko otrok domačo nalogo opravi,
zato se lahko posveti zabavi.

Vsak upa, da bo tega kmalu konec,
otroci pogrešamo šolski zvonec.
Koronavirus, pojdi stran,
da nazaj se vrne naš vsakdan.

Eldin Murtić, 5. a

Eldin Murtić, 5. a

2020 kolažni tisk 1/3 "Cvetlice" 5.b Iva Medjugorac

Iva Medjugorac, 5. b

ORFEJ IN EVRIDIKA

Orfej zelo lepo je pel,
vsi so ga poslušali.
Za ženo Evridiko je vzel,
poroko so srečno končali.

Nato nesreča se je zgodila,
kača Evridikino kri je pila,
jo pičila je tako,
da v dom mrtvih je odšla zato.

Vsi so žalovali,
še najbolj pa Orfej.
Z njim so zaigrali
poslednjo pesem njej.

Orfej se je odločil,
da šel jo bo iskat.
»Pazi, da ne boš zamočil,«
mu rekel je neki svat.

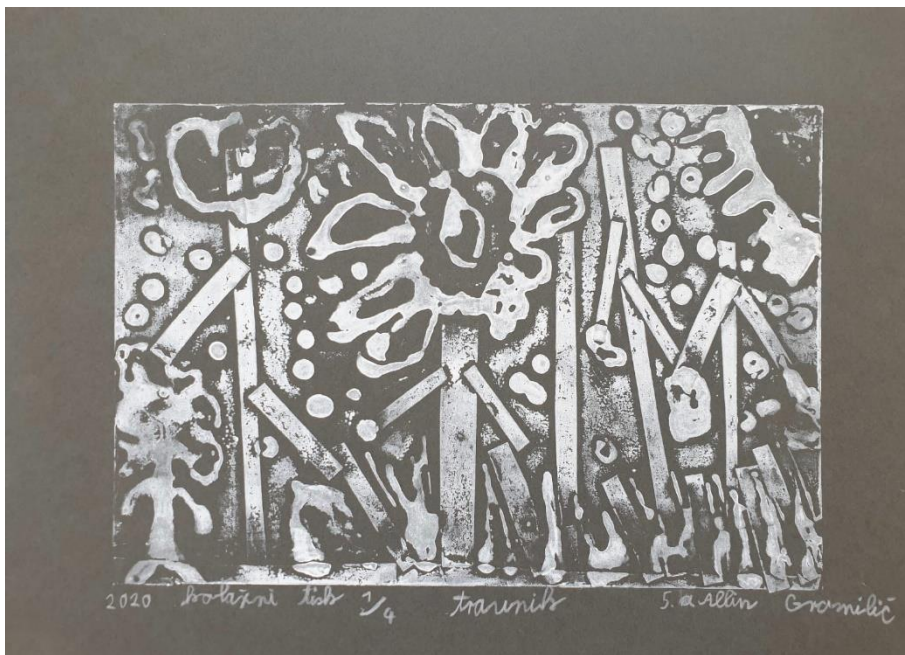
Orfej prehodil
dolgo je pot,
ko pa pride pred vhod,
ga čakajo grozni psi.

Edini pogoj, da Evridiko dobi, je,
da se Orfej ne ozre.
Ko se mu je zdelo, da je ni za njim,
se ozrl je in naredil napako za vse dni.

To pa zato,
ker izgubil je njo.
Nobene druge ni hotel vzeti,
in se je zdelo, da postale so jeti.

V Orfeja metale so kamenje,
on pa samo na liro je igral,
dokler niso zagrozile:
»Še žal ti bo, še žal!«

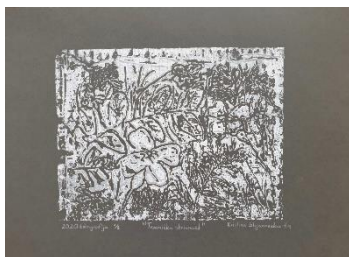
Kričanje je preglasilo
Orfejevo igranje
in kamenje ga je ranilo –
Orfej pogreznil se je v večno spanje.
Maks Lenard Marinko, 5. a

Albin Gromilić, 5. a

Mija Kapun, 7. a

Kristina Stojanovska, 7. a

Eldin Murtić, 5. b

ORFEJ IN EVRIDIKA

Orfej od bogov liro je dobil,
z njo punce in slavo si brž pridobil.

Z Evridiko bila sta poročena,
rada sta se imela, kot bila bi uročena.

A nesreča kmalu je prišla,
Evridiko pičila strupena je kača.

Orfej zelo žalosten je bil,
in se je odločil, da nazaj jo bo dobil.

Šel je v mrtvih svet,
bil kot struna je napet.

S svojim petjem je Hada omehčal,
in ta mu Evridiko je z veseljem dal.

Proti reki Stiks sta šla,
oba zelo srečna sta bila.

A Orfej se ozrl je nazaj –
ni ubogal Hadovega navodila –
in izgubil jo za vekomaj.

Voranc Verbovšek, 5. a

LIRA

Lira od bogov Orfeju poslana je bila.
Od petja in igranja njegovega še kače
popadale so na tla.

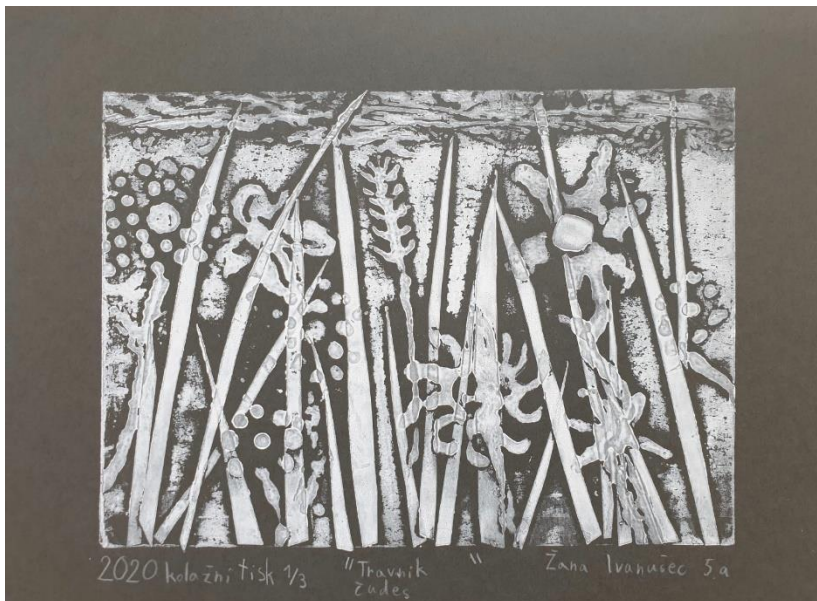
Poročil se z lepo Evridiko je,
a prehitra smrt Evridikina ga pahnila
v žalost je.

Odpravil se je v podzemni svet,
da Evridiki življenje povrne spet.
To mu ni uspelo,
srce mu zdaj še bolj žalostno je pelo.

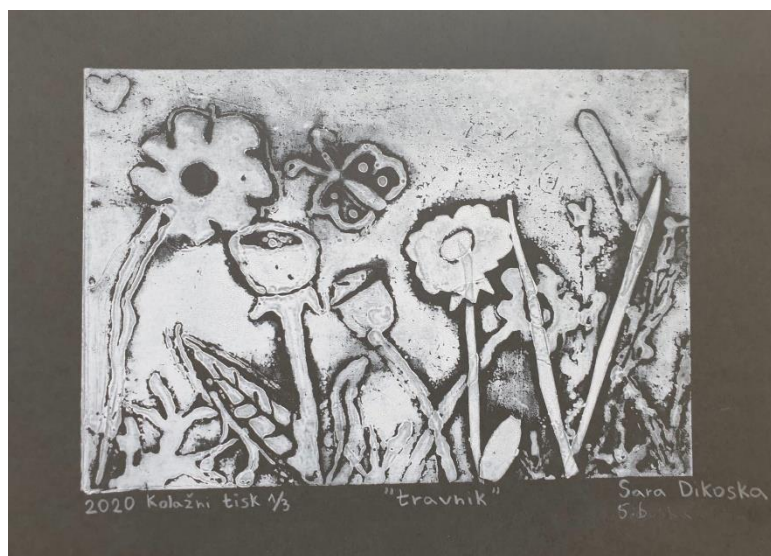
Za druga dekleta zmenil se ni,
ta so do smrti kamenjala ga.

Liro v reko pahnila so,
a Zevs je na nebo povrnil jo.

Žana Ivanušec, 5. a

Žana Ivanušec, 5. a

Sara Dikoska, 5. b

KNJIGE

Knjige so lahko debele,
tanke, nove, zastarele.
Nekaterim so dom omare,
ene so doma ostale,
druge so pa v knjižnico odpotovale.
Ene kličejo otroke,
da jih vzamejo v roke,
druge pa so za starejše,
take so še debelejše.
Te nimajo veliko slik,
je pa več vejic in pik.

Kristian De Groot, 5. b

Zara Maver, 5. b

Ela Tarabić, 5. a

NAROB SVET

Če skala razstreli dinamit,
če umivalnik s človekom šel se je umit,
če konji pastirje peljejo na pašo,
če ljudje krstili so kašo,
če z ovco volk soglaša,
če pes človeka oponaša,
če darila nosijo Božička,
če državi kraljuje ptička,
če poštenjak ubije ženo iz zasede,
če kralj živi od bede,
če učitelja v pameti premaga bedak,
če gosi si zgradijo drevak,
če človeka pokonča majhen rak,
če predsednik prestopi tvoj prag,
je to res narobe svet,
in se v njem ne da živeti,
zato bom to pesem zaključil,
da se z njo ne bom več mučil.

Maks Lenard Marinko, 5. a

SEVERNO OD SEVERA

Spet je prišel tisti čas, ko moraš po dveh najljubših mesecih stopiti skozi vrata, ki jih imaš najmanj rad. Da, ugotovili ste! Najhujši dan v letu vsako leto je 1. september.

Šole se nisem prav nič veselil. Vendar je začetek letošnjega šolskega leta poseben. Imel sem dober razlog, da se začetka šole vsaj majčkeno veselim. To je jesenska šola v naravi. Tam se imamo vsakič in vedno lepo. Tokrat pa grem v šolo v naravi tudi s posebno zastavljenim ciljem. Naj vam vse skupaj razložim.

V našem razredu je štiriindvajset učencev; dvanajst fantov in dvanajst punc. V teh sedmih letih, kar hodimo v šolo, se je nekaj sošolcev zamenjalo. Nekaj jih je odšlo in dobili smo nekaj novih. Fantje smo razdeljeni v tri družine. V tej, v kateri sem jaz, smo štirje, v drugi jih je pet, v tretji pa so trije. Najmanjšo skupino sestavljajo sošolci, ki so prišli k nam iz drugih šol. V ostalih dveh pa smo razdeljeni tisti, ki smo sošolci že od prvega razreda. Skupini se delita na mojo in Timovo. Kot je očitno, se mi med sabo ne razumemo najbolje.

Vse skupaj se je začelo, ko me je najboljši prijatelj Jurij povabil na praznovanje rojstnega dne. Igrali smo se strelski obračun na poligonu za paintball. Takrat smo se razdelili v ti dve ekipi. Težava je nastala, ker Tim in njegova ekipa nista upoštevala pravil igre, in se je v začetku prijateljska igra razvila v pravo vojno. Od takrat smo sošolci razdeljeni na dve skupini, ki smo si konkurenca. S Timom imava zelo podobne ocene, zato si je verjetno mene vzel za največjega tekmeca. On je boljši pri angleščini, jaz pa pri geografiji. Sicer sva oba odličnjaka.

Moj načrt in cilj za šolo v naravi je, da Tima premagam v čim več igrah in tekmovanjih. Tokrat bo tema šole v naravi pohodniški tabor. Navdušen sem bil takoj, ko sem slišal, da bomo imeli orientacijski tek, kjer se bo meril čas vsake dvojice. Videl sem še druge priložnosti, da Timu dokažem, da se moti o meni in mojih prijateljih.

Šolski dnevi so počasi tekli, jaz pa sem nestrpno odšteval dneve do mojih priložnosti.

Zadnji teden pred odhodom smo določili, kdo bo s kom v sobi, in izvedeli smo, katere dejavnosti nas še čakajo. Program mi je bil zelo všeč. Orientacijo bomo imeli dan pred odhodom domov. Vikend je hitro minil. V ponedeljek zjutraj sem s potovalko stal pred šolo in s sošolci čakal avtobus. Žal se tik pred odhodom nismo še enkrat odpravili na stranišče. Na avtobusu smo pripovedovali take vice, da nas je peklensko tiščalo lulat. Tako zelo smo bili veseli nastanitve, saj smo lahko šli čim prej odtočit.

Če sem iskren, je bil dom prav lep. Stal je v majhni dolini med visokimi gorami. Iz sob smo imeli skozi okna lep razgled na manjše jezero. Blizu je teklo potočec, katerega izvir smo si šli ogledat popoldne na dan prihoda. V krošnjah smrek se je slišalo ptičje petje, in ko smo bili zunaj, je bilo mirno in pomirjujoče vzdušje.

Veliko smo hodili, si ogledali rudnik, imeli delavnice in celo splezali na visoko goro, s katere je bil prečudovit razgled daleč naokrog. Veliko smo igrali namizni tenis, ki ga Tim ni prišel niti pogledat. Očitno si ni upal odigrati kakšne tekme, saj bi verjetno izgubil. Tudi z učenci iz b razreda smo se veliko družili in tudi s puncami smo odigrali nekaj iger odbojke. Cel teden smo se zelo zabavali, hrana in organizacija pa sta bili odlični.

V sredo smo praznovali rojstni dan enega mojih prijateljev. Kuharji so se potrudili in spekli velikansko torto. Bila je zelo dobra, in to si bom zapomnil. Zvečer smo se pogovarjali dolgo v noč, in sploh ne vemo kdaj, od utrujenosti zaspali. Zjutraj nas je zbudila dežurna učiteljica. Spali smo kot ubiti, zato je potrebovala kar nekaj časa, da nas je zvezala iz postelj. Le s težavo smo se preoblekli in odšli zajtrkovat. Dopoldne smo se učili o kamninah, ki jih lahko najdemo v bližini doma. Po kosilu pa smo imeli prosti čas. Kasneje smo se zbrali pred jezerom, kjer so nam učitelji dali navodila za orientacijo in nekaj učnih listov, ki so bili speti v blok. Izbrali smo si sošolca, s katerim naj bi do večera izpolnila delovne liste o naravi, po kateri bo potekala naša pot. Orientirati smo se morali s pomočjo zvezd, da bi tako prišli do predmetov, ki smo jih potrebovali za odgovore, ki smo jih nato zapisovali na liste. Pomembne so bile točke, ki smo jih nabrali s pomočjo pravih odgovorov, in čas, v katerem smo prispeli v cilj. Rezultate in uvrstitev na lestvico naj bi zvedeli v petek. Lestvica uvrstitev je bila skupna za oba razreda.

Bil sem v paru z Jurijem. Naročil sem mu, naj vsakih nekaj minut pogleda na svoj telefon, saj sva na ta način merila čas. Učitelji so razglasili, kdaj se igra začne. Konec igre in zabeležen čas pa je bil takrat, ko je par prinesel odgovore na listih v bloku in jih oddal učiteljem.

Z Jurijem sva pridno sledila navodilom, odgovarjala na vprašanja in hodila do različnih točk v naravi. Seveda sva bila proti popoldnevu že malce utrujena, zato sva se odločila za kratek počitek. Jurij se je tako sprostil, da si je

sezul superge. Kmalu je padel mrak, in zvezde so postale uporabne. V mislih sem si razlagal, kar sem nekoč slišal na radiu o zvezdah: »Če vzameš zadnji dve zvezdi Velikega voza in slediš daljici med njima še za dve dolžini proti desni, naletiš na zvezdo Severnico, ki sploh ni tako svetla, kot večina ljudi misli.« Brez te pomoči bi jo bilo kar težko najti. Jurij je iz žepa potegnil telefon, zavzdihnil, ga odložil v supergo in se spet ozrl nazaj v temo. »In ko imaš Severnico označeno, veš, kam je treba, če moraš proti severu. Razen na samem severnem tečaju, če si slučajno tam, kjer jo imaš navpično nad glavo in ti nič ne pomaga, ampak tam ti ni treba vedeti, kje je sever, ker si tako ali tako že tam. Hm, ali obstaja kaj bolj severno od severa?« Ob tem razmišljanju sem slišal tudi Jurija, ki je vzel telefon iz superge in povedal, koliko je ura. Zaključila sva s počitkom, Jurij si je spet obul in zavezal superge, in tako sva spočita nadaljevala z reševanjem precej zahtevnih nalog.

Mene je seveda ves čas glodalo vprašanje, kako hiter in dober je Tim. Glede tega sem imel kar dober občutek, dokler nisva z Jurijem oddala svojih listov. Takrat sem opazil, da je Tim s svojim prijateljem končal pred nama. Zaradi tega sem bil celo noč živčen in nisem dobro spal. Razmišljal sem, kako bo Tim važen in glaven, ker je bil boljši od mene. Še dolgo časa se bo s tem hvalil zelo glasno in daleč naokrog. Preživel sem slabo noč, naslednji dan pa smo izvedeli rezultate. Učiteljica je počasi brala imena, jaz pa sem bil vse bolj živčen. Imena so letela iz njenih ust, a nikjer nisem slišal svojega imena. Niti Timovega. A omenila je nekaj z najboljšim časom ter zato poklicala Tima in njegovega prijatelja. Preplavilo me je razočaranje. Toda po spisku je brala od najslabših do najboljših. Torej je bilo le še nekaj upanja. In res. Kasneje je le poklicala tudi Jurija in mene. Dosegla sva drugo mesto. Bil sem neizmerno vesel. Izkazalo se je, da sva imela skoraj vse odgovore prav, Tim pa je bil pri reševanju nalog zelo površen. Zaradi površnosti je izgubil kar nekaj točk in dosegel peto mesto.

Prišel je čas odhoda. Pospravili smo sobe, oblačila in ostalo prtljago pa zložili v potovalke. Žal mi je bilo, da smo se poslavljali od tega krasnega kraja. Preživeli smo lep teden, ki si ga bom zagotovo zapomnil. Zdaj pa se bom vrnil domov in nadaljeval življenje po starem. Nečesa pa sem se spomnil, pred odhodom domov bom zagotovo šel na stranišče.

Jernej Prah, 7. a

Jaša Šavli, 4. b

DOMAČI LJUBLJENČKI V ŠOLSKIH KLOPEH

Bil je dan, ko si lahko v šolo vzel svojega ljubljénčka, če seveda ni bil tako majhen kot Lanin. Lana je s seboj prinesla svojega paličnjaka.

Sava Ivanec, 4. b

Drugače je bi to običajen dan, razen tega, da je bila naša učiteljica precej živčna. Kar je bilo sicer razumljivo, saj so po našem razredu tekale živali, od paličnjaka pa vse do velikega dobermana. Bilo je kakor v živalskem vrtu. Ko je Lana stopila v razred, so sošolci sprva mislili, da s seboj nima ljubljénčka. To pa sploh ni bilo res. V roki je držala majhen terarij, v katerem se je skrival paličnjak. Bil je prav take barve kot učiteljičin zelen pulover. Skrival se je med listi, zato se ga je komaj opazilo. Lana se je usedla zraven Neje, ki pa očitno ni marala paličnjakov, saj ji je takoj začela težiti, naj bo vsaj en meter oddaljen od nje. Lana je zaokrožila z očmi.

Učiteljica je opomnila, da bo predstavitev ljubljénčkov naslednjo uro in naj se vsi pripravijo. Med odmorom

Tajra Kličič, 4. a

je k Lani prišel Oskar, njen najboljši prijatelj. Želel si je ogledati njenega paličnjaka. Lana je odprla terarij, a v njem ni bilo paličnjaka. Bila je šokirana, saj ni vedela, kdaj je izginil. Ni vedela, kaj naj stori, če ji paličnjaka ne uspe najti do naslednje ure. Najbolj pa jo je skrbelo, da bi ga nehoté kdo pohodil. Na srečo je imela ob sebi najboljšega prijatelja, ki ji je takoj priskočil na pomoč. Paličnjaka sta iskala povsod, pogledala sta celo pri učiteljičinem računalniku. Lana je odšla tudi v ženski WC, seveda je Oskar počakal zunaj. Kmalu je bilo konec odmora in učenci so se morali vrniti v razred. Lana se je usedla zraven Neje, ki je takoj želela izvedeti, kaj se dogaja. Povedala ji je, da je izgubila paličnjaka. Neja je neprizadeto in važno izjavila, da je tako še najbolje, saj nikogar ne zanima ta majhna golazen. V prvem trenutku jo je Lana želela oklofutati tako močno, da bi jo bolelo še cel teden. V tistem hipu je v razred stopila učiteljica. V razredu je nastala tišina, celo Janošev pes, ki izjemno rad laja, je utihnil. Učiteljica je poklicala Nejo, da bi predstavila njeno muco Tačko. Neja se je ponosno s Tačko vred postavila pred tablo. Naslednji je bil Oskar, nato pa še Janoš, ki je svojega psa komaj uspel utišati. Po tem je bila na vrsti Lana, ki pa paličnjaka še vedno ni našla. Stopila je pred tablo ter razpela plakat. Učiteljica jo je vprašala, ali lahko paličnjaka pokaže. Lana je prikimala in se delala, da ga išče po terariju. Učiteljica je postajala nestrpna, sošolci pa so se začeli posmehovati. Kar naenkrat pa Oskar opazi nekaj zelenega na učiteljičinem puloverju. Ta zelena stvar se je premikala. Bil je izgubljeni paličnjak. Oskar je poskušal Lani dopovedati, da ga je našel. Z rokami je kazal na učiteljičin pulover, a je Lana mislila, da je to spet ena njegovih čudaških šal. A je vseeno pogledala in dojela, kaj je Oskar mislil. Učiteljici je želela povedati, da je na njej paličnjak, a je to očitno že sama ugotovila, saj ji je zlezel na nos. Učiteljici se je skoraj zmešalo. Začela je opletati z glavo, da je paličnjak odletel proč. Ne boste verjeli, kje je pristal! Naravnost v Nejini puščici, in ko je Neja segla po marker, jo je skoraj kap. Na srečo je Lana paličnjaka pravočasno pospravila v terarij, preden bi ga Neja stlačila z zvezkom.

S paličnjakom je bilo vse v redu, Neja pa si je zaradi paličnjakovega pristanka na njenih markerjih raje kupila nove.

Pia Potočnik, 6. a

UJETI MED ŠTIRIMI ZIDOVI

Začelo se je v začetku marca. Ko smo iz šole prišli domov, smo izvedeli, da naslednji dan ne bomo šli več v šolo. Začela se je karantena, zaradi virusa, ki se je širil po svetu. Že prej smo vedeli, da bo virus najverjetneje prišel tudi v Slovenijo, saj se je širil zelo hitro. Odkrili so ga na Kitajskem, potem pa je zakrožil po celem svetu.

Najprej se mi je zdelo, da bo v karanteni zanimivo, saj kaj takega še nismo doživeli, a se je vse spremenilo. Ves čas smo doma, saj se ne smemo družiti s prijatelji, lahko gremo le na kratek sprehod. Počutim se zelo utesnjeno in že zelo pogrešam svoje prijatelje, najbolj pa mojo najboljšo prijateljico Elo.

Zaradi karantene se nisva videli že zelo dolgo in v tem času je imela svoj petnajsti rojstni dan. Takrat sva bili obe zelo potrti, saj njenega rojstnega dne nisva mogli praznovati skupaj. Ela mi je ves čas govorila, kako je žalostna, ker ne bo s prijatelji na njen rojstni dan. Zato sem se en teden pred njenim rojstnim dnem odločila, da ji bom pripravila presenečje. Letos smo zadnje leto skupaj v šoli, zato sem ji naredila nekaj res posebnega. Poiskala sem veliko fotografij, ki sva jih posneli skupaj in z najinimi prijatelji. Naredila sem videoposnetek, tako da sem združila vse fotografije in dodala tudi njeno najljubšo pesem. Ko je prišel Elin rojstni dan, sem šla do njenega bloka in jo poklicala po telefonu. Rekla sem ji, naj pride do spodnjih vrat, vendar ni čisto razumela, kaj se dogaja, in je pogledala skozi okno. Ko me je zagledala, je bila zelo presenečena. Hitro je prišla do

vrat in podarila sem ji darilo, ki ga je bila res zelo vesela. Začele so ji teči solze in takrat mi je bilo najbolj žal, da svoje prijateljice ne morem objeti na njen rojstni dan. Po tem dnevu sem vedno bolj razmišljala o prihodnosti. Kmalu ne bom več devetošolka in vse se bo spremenilo. Hodila bom na srednjo šolo, spoznala bom nove sošolce in prijatelje. Zelo sem žalostna, da Ela ne bo več moja sošolka, saj sva res veliko doživeli skupaj. Začelo me je tudi skrbeti, da mogoče še nisem pripravljena na srednjo šolo, saj bo vse drugače in zahtevalo se bo veliko več kot v osnovni šoli. Prav tako smo se morali odločiti, katero šolo bomo začeli obiskovati septembra. Oddala sem prijavnico za vpis na srednjo šolo in se odločila za Gimnazijo Poljane. In moje skrbi se vrtijo tudi okrog tega. Ali bom imela dovolj točk? Kmalu bomo začeli pridobivati ocene preko spleta. Med karanteno imamo ves čas šolo na daljavo, učitelji nam vsak dan pripravljajo snov, ki jo prepišemo v zvezke. Kar zanimivo je, kako se učimo preko računalnika, saj je to nekaj povsem novega za učence in učitelje. Vsak dan imamo veliko dela in zaradi vseh stvari, ki so se dogajale ta mesec, sem bila precej razburjena.

Že od rojstva imam atopični dermatitis, alergijo, pri kateri se mi na koži naredijo izpuščaji, ki me res zelo srbijo. Pojavijo se takrat, ko sem razburjena in preveč zaskrbljena. In v teh dneh je moja koža v zelo slabem stanju. Poleg tega pa sem žalostna, ker že zelo dolgo nisem bila v šoli, saj zdaj res že pogrešam svoje sošolke,

sošolce in šolo.

Najbolj pa sem razočarana, ker najverjetneje letos ne bomo imeli valet in zaključnega izleta. Že dolgo sem se veselila valet, saj pomeni zaključek osnovne šole in bi ga res morali doživeti vsi devetošolci. Zato mi ni všeč misel, da se ne bomo imeli možnosti posloviti med sabo in od naše osnovne šole, v kateri smo odraščali vseh devet let. Vseeno pa upam, da bi si lahko sami organizirali zaključni dogodek med poletnimi počitnicami namesto valet v šoli. Bilo bi drugače kot v šoli, ampak pomembno je samo, da si ustvarimo lep zaključek.

Luka Klančar, 8. a

Med karanteno sem spoznala, da smo ljudje res socialna bitja in da vsi potrebujemo prijatelje, ki nam stojijo ob strani. Ugotovila sem tudi, da kljub temu, da sem ujeta doma, sem skupaj z družino, ki me ima neskončno rada in me podpira pri mojih odločitvah. Veliko otrok pa žal nima te sreče. Želim si, da se kmalu vrnemo v normalno življenje in da se iz te izkušnje vsi nekaj naučimo.

Naja Trobec, 9. b

UJETI MED ŠTIRIMI ZIDOVI

Igranje nogometa, Tristan

Potem ko se je zaprla šola in smo ostali doma, smo se imeli vseeno lepo, čeprav kar nekaj časa nismo videli svojih sošolcev in sošolk. Poleg tega, da smo se doma učili, reševali naloge, si ogledali različne lutkovne predstave ter imeli športni, naravoslovni, kulturni in tehniški dan, smo imeli učenci čas, da smo pekli piškote, pomagali urediti vrt, naredili uto za psa, igrali nogomet na vrtu, imeli piknik in zakurili ogenj, spekli torto za rojstni dan, naredili nekaj izdelkov in se ob večerih igrali družabne igre skupaj s starši.

Ptičja krmilnica, Tanay

Učenci 1. b

Drevo s pticami, Nikola

Jurski park, Nikola

Drevo s pticami, David

Velika noč, Amar

Jurski park, Tristan

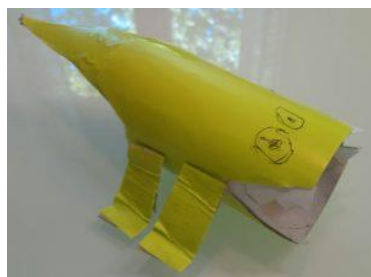
Velika noč, Sinja

Velika noč, Eva

Ptice, Julija

Juri Muri v Afriki, Luka

Medvedek za mamico, Anela

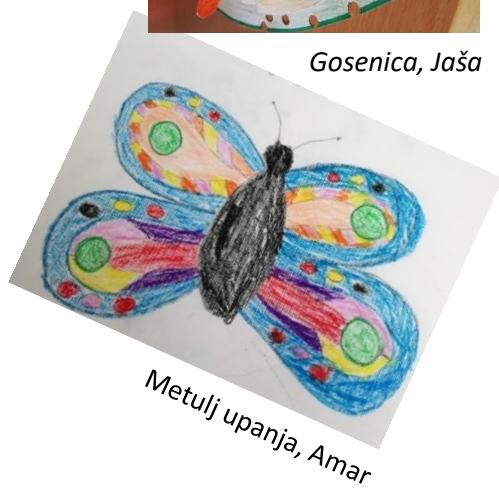
Juri Muri v Afriki, Neža

Gosenica, Jaša

Ptica, Luka

Metulj upanja, Amar

Medvedek za mamico, Rok

Metulj upanja, Nik

Metulj upanja, Taj

Metulj upanja, Sinja

Cvetlica, Luka

UJETI MED ŠTIRIMI ZIDOVI

In zgodilo se je. Kar naenkrat smo morali ostati doma v izolaciji zaradi širjenja virusa. Šole in vse javne ustanove so se v hipu zaprle, nadaljnje učne ure pa smo morali začeti opravljati na daljavo, kot tudi naši starši opravljajo službo od doma. Situacija se je spreobrnila v trenutku. Življenja v glasnih in prometnih mestih so zamrla, saj se vsi skrivajo v svojih stanovanjih, nihče si ne upa ven. Mene in naše družine ta dogodek ni prestrašil, saj živimo v manjši vasi, v Dobrovi, proč od Ljubljane, zato lahko tudi zdaj, v času pandemije, uživamo mirno življenje kot prej. Pri nas na vasi se vsi družimo, se smejimo, igramo ... V času bolezni smo s prijatelji veliko več v naravi, delamo bunkerje, kolesarimo, hodimo na krajše pohode na bližnji Dobrovški vrh, se lovimo, podimo po vasi, kot da virusa sploh ne bi bilo. Zdaj ne bi bil rad v koži ljudi, ki živijo v mestih, v bloku, brez vrta ali pa bližnjega travnika. Ljudje v mestih se mi zdaj kar malo smilijo, da ne morejo biti zunaj, igrati nogometa, košarke, se igrati s svojimi prijatelji ...

Upam, da virusa kmalu ne bo več in da se bomo čim prej videli s sošolci in mogoče imeli valet, zaključni izlet in se poslovili tako, kot je treba.

Jaša Čelik, 9. b

Maya Fujs, 7. b

PISMI UČITELJICI

Draga učiteljica Polona!

Hvala vam za pismo. Tudi jaz pogrešam šolo in prijatelje. Vesel bom, ko bo konec karantene. Zdaj, ko smo doma, mi je zelo dolgčas. Pridno delam za šolo, nekaj v zvezke, nekaj na učne liste. Delam tudi naloge na računalniku. Imam sestro Laro, in če ne bi bilo nje, bi mi bilo še bolj dolgčas. Skoraj vsak dan gremo tudi ven, v mesto, kjer se sprehajamo, a se izogibamo ljudem. Upam, da bo kmalu vse po starem in da se kmalu vidimo.

Lep pozdrav

Simon Berk

Patricija Pavlič, 7. b

Učiteljica Polona,

upam, da ste zdravi in da ste dobro. Z družino smo doma in upoštevamo karanteno. To, da smo doma, mi ni najbolj všeč in komaj čakam, da se spet vidimo v šoli. Sicer mi je všeč, da čas preživljam z družino, a pogrešam tudi šolo, ker se ne morem igrati s prijatelji. V šoli dobim tudi bolj natančno razlago za delo. Zadnja dva tedna je bilo naporno, a mi je uspelo narediti vse naloge. Kaj pa vi delate? Všeč pa mi je, da je plavalni tečaj odpovedan, ker mi učiteljica ni bila najbolj všeč.

Lep pozdrav

Timotej Rusjan

BRALI SMO, GLEDALI SMO ...

V DELIH SVOJIH ŽIVEL SAM BOŠ VEČNO!

Anton Aškerc v svojem delu Čaša nesmrtnosti govori o razmišljanju muslimanskega princa Abduramana, ki se sprašuje o smrti in si kot mnogi ne želi umreti. Da bi ugotovil, kako postati nesmrten, je k sebi poklical zdravnika, čarovnika in misleca. Zdravnik in čarovnik sta Abduramana želela prepričati, da lahko nesmrtnost dosežeš s pitjem napoja iz čaše nesmrtnosti. Vendar pa sta se oba zavedala, da nesmrtnosti ne moreš preprosto spiti, in sta Abduramana ogoljufala. To je čarovnika stalo življenja. Stari mislec Ali Rašid pa je imel o nesmrtnosti drugo mnenje. Tega, kar si dobrega storil sedaj, se bo ljudstvo večno spominjalo.

Aškerčeva Čaša nesmrtnosti se me je zelo dotaknila prav v zadnjih verzih. Misel o večno živih dobrih delih se mi je zdela tako preprosta in samoumevna, a sama se je nikdar ne bi spomnila. Ta misel me spomni na znane zgodovinske osebe. Na tiste, katerih dejanja so poznana še danes. In kar me moti, je to, da niso bila vsa ta dejanja dobra. Bi bilo potem bolje, da bi jih pozabili? Ne zdi se mi. Če bi pozabili vse vojne, vse pretekle hudodelce ... ne bi vedeli, kako ob njih ravnati. Če bi se vse te ljudi pozabilo in bi prišel nekdo podoben, ga mi morda ne bi prepoznali kot slabega in se posledic njegovih dejanj ne bi zavedali. In to ni dobro. Zato je pomembno, da se tudi slabo ne pozabi. Toda zakaj je potem Ali Rašid Abdurmanu vseeno svetoval dobra in ne slaba dela? Rekla bi, da zato ker je pomembno, kako se te ljudje zapomnijo. Že res, da se slabih stvari ne pozabi in živijo večno, toda nihče ni ponosen na taka dela. Ker so slaba. Slabše je, če si te ljudje tako zapomnijo, kot če enostavno nisi po smrti nič več. Dobro pa je biti dober. Več dobrih del narediš, več ljudi se bo spomnilo nate. O tebi se bodo govorile lepe stvari, in to je nesmrtnost, ki jo hočeš.

Eva Verstovšek Jakopin, 8. a

IZBIRA

Ocenila bom serijo knjig z naslovom Izbira. Vsebuje tri knjige – Izbira, Elita in Izbrana. Zgodbe v posameznih knjigah so med seboj povezane. Romani so kar dolgi, a vsekakor vredni branja. Ob branju romantične zbirke čas zelo hitro mine. Menim, da zbirka bolj pritegne dekleta, saj govori o izboru princese. Šestnajstletna America Singer se je prijavila na izbor za princeso, tam pa se spopada z različnimi čustvi in problemi. Ker so dogodki in njeno razmišljanje res dobro predstavljeni, se zlahka postaviš v Americino kožo. Na začetku me zgodba ni tako pritegnila, saj se

ni dogajalo še nič posebnega. Kmalu so se stvari začele zapletati, zato so me knjige izredno pritegnile. Težko je prenehati brati, saj si zapleti sledijo drug za drugim. Vedno se zgodi nekaj, česar nikakor ne pričakuješ. Knjige ne vsebujejo nobenih slik, kar nekatere morda moti. Meni je bilo to všeč, saj si lahko vse predstavljaš popolnoma po svoje. Do konca tretjega dela zbirke ne veš, kakšen bo razplet. Konec se mi je zdel čudovit in res lep zaključek celotne zgodbe. Kljub manjšim pomanjkljivostim se romane res spleča prebrati.

Ela Komel, 9. b

Laura Hribar, 7. b

KO SANJE POSTANEJO RESNIČNOST

Naslov: Moje pesmi, moje sanje

Originalen naslov: The sound of music

Produkcija: Rodgers & Hammerstein's

Muzikal Moje pesmi, moje sanje je pristrčna in navdihujoča zgodba, posneta po resnični pripovedi Marie von Trapp, ki je tudi glavna oseba dogajanja. Muzikal je dolg dve uri in pol in je posnet v angleškem jeziku, vendar je mogoče kupiti izdaje s podnapisi v veliko različnih jezikih.

Zgodba Marie von Trapp očara vsakogar, ki si jo pogleda. Še toliko večjo vrednost ji dodaja resničnost le-te, saj s svojo pozitivno naravnostjo spodbuja k misli, da je možno uresničiti svoje sanje in premagati težave, če se za to potrudiš. Vendar so scenaristi pripoved nekoliko napihnili in naredili bolj romantično, kar lahko zmede gledalca, ki je že prebral avtorsko pripoved Marie von Trapp Hvalnica družine von Trapp.

Igralci so ustrezno in premišljeno izbrani ter ustrezajo zapisom, kot jih je v svoji knjigi opisala Maria von Trapp. Čar dobrega igralca je v tem, da se gledalec počuti, kakor da je vse, kar igra, popolnoma resnično, in v tem muzikalu je to zagotovo doseženo. Okolica v filmu je ustrezno pripravljena, vendar pa zgodba ne pokaže enega izmed najbolj bistvenih delov, ko družina zaradi časov, ki se pripravljajo na drugo svetovno vojno in propad banke, ostane skoraj brez premoženja.

Sicer pa je muzikal ena najlepših in najbolj pristrčnih zgodb, ki so in bodo kadarkoli nastale, in je postala ena izmed najbolj priljubljenih družinskih filmov vseh časov, ki bo očarala tako otroke kakor tudi starejše, ki so v življenju že doživeli veliko podobnih izkušenj.

Petra Burnik, 9. b

Andraž Burnik, 4. b

OHEMIAN RHAPSODY

Film *Bohemian Rhapsody* govori o življenju Freddieja Mercuryja. Predstavlja njegovo zanimivo življenje. Zgodba je sicer prirejena, da je bolj zanimiva za gledalce, vendar temelji na resničnih dejstvih. Zgodba filma je zanimiva, gledalce pa pritegne tudi glasba znamenite skupine Queen, ki jo srečujemo skozi celotno dogajanje. Igralska zasedba je zelo dobro izbrana, saj mnogi igralci izgledajo kot oseba, ki jo predstavljajo. Film je zaigran zelo prepričljivo, zato si gledalci lahko zelo podrobno predstavljajo, kako je izgledalo življenje Freddieja. V filmu je uporabljena glasba skupine Queen, na nekaterih delih pa je za film zapel Marc Martel, ki se ponaša z glasom, ki je zelo podoben glasu pevcu Mercuryja.

Film je posnet, kot da bi se dogajal v Angliji okoli leta 1970, zato scenografi niso uporabljali pretirano

domišljijских scen, ampak zelo realistične. Film je posnet profesionalno in se v nekaterih prizorih ponaša z zelo kreativnimi koti snemanja. Scene so postavljene zelo prepričljivo, zato gledalec izgubi občutek, da so to le filmske scene. Ker je posnet po resničnih dogodkih, so scenografi vključili tudi scene, zelo podobne resničnim krajem iz življenja članov skupine. Na koncu filma si ogledamo skupino Queen na koncertu Live Aid. Scena je vrhunec filma in se ponaša z izvrstno rekonstrukcijo odra, pa tudi z izvrstnim igranjem in glasbo.

Dolžina filma je primerna, saj je to celovečerni film. Zdi pa se mi, da bi nekatere prizore lahko skrajšali. Moti me, da so se producenti odločili uporabiti le del koncerta Live Aid in ne celotnega nastopa skupine Queen, saj je to vrhunec.

Jaka Gaber, 9. b

Eldin Murtić, 5. a

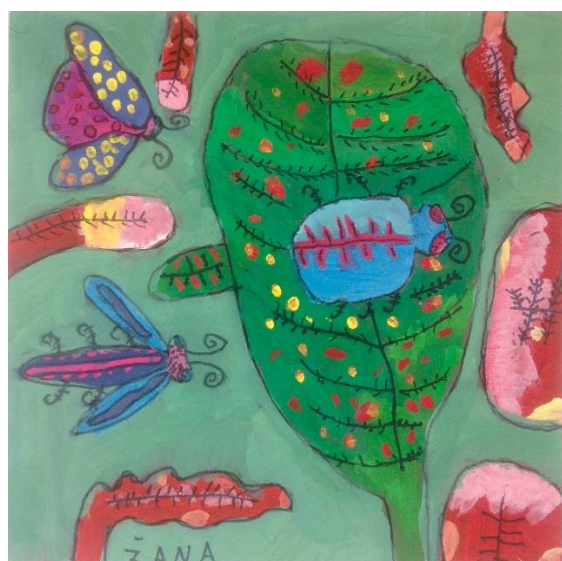
ŠEST IZBRANIH LIKOVNIH IZDELKOV ZA RAZSTAVO NA MEDNARODNEM LIKOVNEM NATEČAJU MINI RESTART 2019 »SKRITI SVET HROŠČEV IN ŽUŽELK«

Kris Izak Iričanin, 4. a

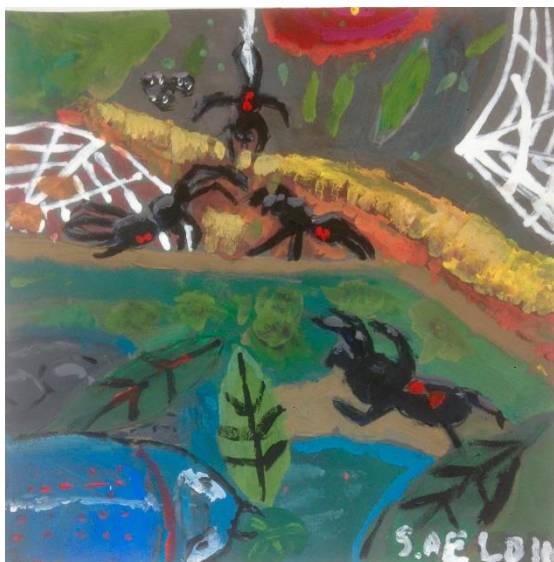
Maiia Mailova, 8. a

Žana Ivanušec 5. a

Ela Mežek, 6. a

Eldin Murtić, 5. a

Emil Vesa af Ekensta Medjugorac, 4. a

ODMEVI

Urednica Majda Samsa
Likovne priloge Helena Angelski
Oblikovanje Vera Brus

Šolsko leto 2019/2020

Sava Ivanec, 4. b

Regijsko priznanje na državnem likovnem tekmovanju URSZR »Naravne in druge nesreče - Bolje pripravljen kot poplavljen«